

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9. Ἔδος Πατησίων ἀριθ. 9.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐ-
θείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσύμου,
χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ τ λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἀγρούστον Μακὲ: Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ, (μετὰ εἰκόνων) μεταφράσις
Χαρ. Ἀννίνου, (συνέχεια). — *Fortuné Boisgobey*: ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ
ΧΕΡΙ, μεταφράσις *Αἰσώπου*, (συνέχεια). — Ο ΑΟΙΔΟΣ ΤΗΣ ΦΛΩ-
ΡΕΝΤΙΑΣ, μεταφράσις *Σοφίας Σ. Δούκα*, (τέλος).

**ΕΤΘΕΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προκληρωτῆς**

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῷ 15.
Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλια 6.

Ἀπὸ τοῦ ἐπομένου φύλλου διακόπτεται ἡ ἀποστολὴ
τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» εἰς τοὺς μὴ ἀνα-
νεώσαντας τὴν συνδρομὴν τῶν ἐπαναληφθησάτων δὲ
ἅμα τῇ λήψει τῆς ἐτησίας συνδρομῆς.

ΑΥΤΟΥΣΤΟΥ ΜΑΚΕ

Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ

ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ ΧΑΡ. ΑΝΝΙΝΟΥ

[Συνέχεια]

— Πῶς θὰ μὲ καταστρέψῃ; ἐξηκολού-
θησεν ἡ Νανών, ἥτις ἀνέκτα τὴν σωτηρίαν
ἅμα καὶ τὴν χρῆσιν τῶν ὀνύχων.

— Ἴδου πῶς. Ἡ κυρία σου ἀγνοεῖ ὅτι
ἡμεῖς ἐγνωρίσθημεν ἄλλοτε· δὲν εἶνε ἀ-
ληθές;

— Ναι, ναι, καὶ ἐγὼ ἐπίσης ἤθελα νὰ
τὸ ἀγνοῶ.

— Ἐγὼ δὲν λέγω τὸ αὐτό, ἀπήντησεν
ὁ Ἰασπίνος μετὰ χαιρετισμοῦ φιλοφρονε-
στάτου, ἀλλὰ μὴ ταῦτα θὰ ἦτο τὸ
καλλίτερον καὶ διὰ τοὺς δύο μας.

— Μήπως θὰ τὸ μάθῃ αὐτὴ ποτέ;

— Τὸ φοβοῦμαι πολὺ.

— Παρὰ τίνος;

— Ἄ, ἰδού!.. Περὶ τούτου ἀκριβῶς
ἦλθα νὰ σὲ συμβουλευθῶ. Δύναται νὰ τὸ
μάθῃς ἀπὸ τρεῖς ἀτομα.

— Θεέ μου!

— Ναι! εἶνε πάρα πολὺ, δὲν εἶνε ἀλη-
θές; Τὸ πρῶτον τῶν τριῶν αὐτῶν ἀτό-
μων εἶνε ὁ κύριος Λουβοῦ.

Ἡ Νανών ἐξέβαλε κραυγὴν καὶ ἐπλη-
σίασεν εἰς τὸν Ἰασπίνον.

— ὦ! εἶπε μετὰ τρόμου καὶ μετὰ
φωνῆς μόλις ἀκουομένης, ὁ κύριος... γνω-
ρίζεις;..

— Πολὺ τὸ φοβοῦμαι.

— Ἀλλὰ τίνοι τρόπῳ, Θεέ μου;

— Ὁ ἀχρεῖτος βαπτιστικὸς μας τοῦ ἔ-
δωσεν ἀντίγραφον τῆς βαπτιστηρίου του
πράξεως, ὅπου φαίνονται τὸ ὄνομά σου
καὶ τὸ ἰδικόν μου.

Ἡ Νανών ἐταράχθη ὡς ὄρνις ἐπτοη-
μένη.

— Ἐννοεῖς κάλλιστα, εἶπεν ὁ Ἰασπι-
νος ποῖαν ὠφέλειαν δύναται ν' ἀρυσθῇ ὁ
Λουβοῦ ἐκ τῆς περιστάσεως ταύτης, δύ-

ναται νὰ ἐπανεύρῃ τὰ ἔχνη τοῦ πρώτου
μας ταξιδίου καὶ τῶν σχέσεών μας... Ὅθ
ἦτο φρικώδες! Καὶ μὴ ταῦτα διαβλέπω
ἐντὸς αὐτῆς τῆς ὑποθέσεως κατὶ φρικω-
δέστερον.

— Εἶνε δυνατόν;... εἶπεν ἡ Νανών συ-
νενοῦσα τὰς χεῖρας.

— Ναι, δεσποινίς, ὑπόθεσε ὅτι ἡ κυρία
σου, ἥτις εὗρίσκετο μακρὰν σου κατὰ τὴν
ἐποχὴν ἐκείνην, ἤθελε νὰ μείνῃ κεκρυμ-
μένον ἐν περιστατικόν. Δὲν τὸ πιστεύω,
ἀλλ' ἄς τὸ παραδεχθῶμεν ἐπὶ ὑποθέσει.
Ἐπίθεσε ὅτι ὁ κύριος Λουβοῦ ἀνακαλύ-
πτει τὸ κεκρυμμένον αὐτὸ περιστατικόν.
Τί δυστύχημα!.. Ἡ κυρία σου θὰ τὸ ἀ-
ποδώσῃ εἰς σὲ χωρὶς ἄλλο!

Ἡ Νανών ἐνθυμουμένη ἐξαιρέτα ὅ,τι
ἄλλοτε αὐτὴ ἡ ἰδία εἶχεν ἐκμυστηρευθῆ
εἰς τὸν Ἰασπίνον, ἐξέφερε κρωγμοὺς θλι-
βερούς.

— Ἐχάθημεν! ἀνέκραξε μὲ ὀφθαλμοὺς
βλοσυροῦς.

— Πάρα πολὺ τὸ φοβοῦμαι, δεσποινίς.

— Καὶ ἔλεγες, ὅτι δύο ἀκόμη ἀτομα
γνωρίζουσι τὰ πάντα καὶ ἠμποροῦν νὰ τὸ
εἴπωσιν εἰς τὴν κυρίαν;

— Ναι! δύο ἀτομα, ἀλλ' ὀλιγώτερον
ἐπικίνδυνα τοῦ κυρίου Λουβοῦ.

— Ποῖον εἶνε τὸ πρῶτον;

— Τὸ πρῶτον εἰμ' ἐγὼ, τὸ δ' ἕτερον εἰ-
σαι σύ.

— Ἡμεῖς ποτέ δὲν θὰ εἴπωμεν τίποτε.

— Ἀπεναντίας ἡμεῖς θὰ ὁμιλήσωμεν.

— Μήπως ἐτρελλάθης, κύριε ἀββα;

— Πῶς! προτιμᾶς ν' ἀφήσῃς τὸν Λου-
βοῦ νὰ προηγηθῇ; Δὲν εἰμαι ἐγὼ αὐτῆς
τῆς γνώμης· ἀπεφάσισα δὲ μὲ τὴν συγ-
κατάθεσίν σου, εἰς ἐξ ἡμῶν νὰ διηγηθῇ
τὸ πρᾶγμα εἰς τὴν κυρίαν μακρησίαν...

— Ἀλλοίμονον, ἀλλοίμονον!... μυσ-
τικὸν τόσῳ καλῶς προφυλαττόμενον!...
Τέλος πάντων, ἀφοῦ εἶνε ἀνάγκη... θ' ἀ-
ναλάβῃς σύ.

— Ἐσυλλογίσθη ὅμως, ἐξηκολούθη-
σεν ὁ Ἰασπίνος, χωρὶς νὰ προσέξῃ εἰς τὴν
λύπην τῆς συνενόχου του, ὅτι ὁ ἀνὴρ ἔχει
πάντοτε ὀλιγώτεραν ἀβρότητα διὰ τοι-
οῦτου εἶδους ἀνακωινώσεις, ἀπὸ μίαν γυ-
ναῖκα εὐφυῆ, οἷα εἶσαι σύ. Ἀπεφάσισα

λοιπόν, πάντοτε μὲ τὴν συγκατάθεσίν
σου, νὰ κάμῃς λόγον σύ.

— Νὰ ὁμολογήσω ἐγὼ ἡ ἰδία τὴν ἀ-
τιμίαν μου; ποτέ!

— Πολὺ καλὰ! ἀλλὰ τότε θ' ἀφήσῃς
τὸν κύριον Λουβοῦ ν' ἀναλάβῃ τὴν διή-
γησιν. Εἶνε περίφημος, ὅπως λέγουσιν, εἰς
τὸ νὰ ἐκθέτῃ τὰ πράγματα. Πιστεύω ὅτι
θὰ καταβάλῃ πᾶσαν τὴν προσοχὴν του,
διὰ νὰ κατασκευάσῃ τὴν ἔκθεσίν του, ὅ-
πως πρέπει ἐπὶ τοῦ προκειμένου.

— Ὅθ χάσω τὴν θέσιν μου! Οὐδέποτε
ἡ κυρία, ἥτις μὲ νομίζει ἀγίαν καὶ ἥτις
εἶνε αὐτὴ πρᾶγματι τοιαύτη, θὰ μοῦ συγ-
χωρήσῃ τοιοῦτο σοβαρὸν ἀμάρτημα.

— Ἡ κυρία θὰ φανῇ ἐπιεικής. Ἄλ-
λως τε δὲν εἶνε δὰ καὶ τόσῳ δύσκολον
πρᾶγμα ἡ διήγησις. Περὶ τίνος ἀτιμίας
πρόκειται; Μήπως εἶνε τόσῳ πολὺ γνωστή.

— Ἀκοῦς ἐκεῖ! ἤθελα νὰ εἰξεύρω τί θὰ
ἔκαμνες σὺ εἰς τὴν θέσιν μου.

— Ἴδου τί θὰ ἔλεγα. Ὅθ διηγούμην
ὅτι μίαν ἡμέραν ἐξ οἴκου ἐδέχθη νὰ γεί-
νω ἀνάδοχος ἐνὸς νηπίου, τὸ ὅποσον ἄλ-
λως τε εἶνε ἀληθές.

— Μαζὶ μὲ σέ;

— Διατί ὄχι;

— Μία νέα εἰκοσιπέντε ἐτῶν καὶ εἰς
νέος εἰκοσιτεσσάρων!.. Καὶ τί θὰ εἴπῃ ἡ
κυρία.

— Εἴμεθα τοιοῦτοι σήμερον, ὥστε ἀ-
ποκλείεται πᾶσα ὑποψία. Ὅθ μᾶς κρίνουν
ἀπὸ τὴν σημερινὴν μας κατάστασιν.

— Ἀλλ' ἡ συνειδήσις, κύριέ μου, ἡ συν-
ειδήσις;..

— Ἄ, δεσποινίς Νανών, ἡ συνειδήσις
σου εἶνε κτῆμα ἰδικόν σου· ἂν θέλῃς ν'
ἀναμίξῃς εἰς αὐτὴν τὴν κυρίαν Μαιντε-
νών, αὐτὸ εἶνε ἰδική σου ὑπόθεσις.

— Νὰ σιωπᾷ τις ἐν ἀμάρτημα εἶνε τὸ
αὐτὸ ὡς νὰ διαπράττῃ ἐν ἄλλο.

— Πρὸ τριάκοντα ἐτῶν, ἀπ' ὅτου σιω-
πᾶς, τὸ ἀμάρτημα τοῦτο πρέπει νὰ ἐγει-
νεν ἤδη ἔγκλημα σοβαρώτατον.

Ἡ Νανών ἤρχισε νὰ κλαίῃ.

— Πῶς νὰ δικαιολογήσῃ πρὸς τὴν κυ-
ρίαν τὴν σιωπὴν τὴν ὅποιαν ἐτήρησα περὶ
τοῦ περιστατικοῦ τούτου;.. τὴν προσποι-

ησίν μου όταν υπεκρινόμην ότι δὲν σ' ἐγνώριζα καθόλου;

— Βεβαίως, ὅλα αὐτὰ εἶνε δυσάρεστα· συμφωνῶ· ἀλλ' ἡ φαντασία σου θὰ εὕρη κανὲν μέσον. Ἄλλως τε, ἀφοῦ διὰ τῆς ὁμολογίας σου θὰ προσφέρῃς ἐκδούλευσιν πρὸς τὴν κυρίαν μαρκησίαν, αὐτὴ δὲν θὰ μνησικακήσῃ. Εἰπέ της μόνον ὅτι ὁ κύριος Λουβοᾶ ἔχει εἰς χεῖρας του ἀντίγραφον τῆς βαπτιστηρίου πράξεως μετ' ὄνομα τῶν ἀναδόχων· ὑπεθυμίσε της τὴν ἡμερομηνίαν καὶ θὰ ἰδῆς ἐὰν δὲν σ' εὐχαριστήσῃ διὰ τὴν εἰλικρινείαν σου.

Ἐνῶ εὐρίσκοντο εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο τῆς συνδιαλέξεως, ἠκούσθη θόρυβος μέγας εἰς τὴν πύλην τῆς μονῆς. Ἡ Νανὼν ἀνεσκήρτησε καὶ σφοδρῶς παρεπονήθη.

— Τί ἔχεις; εἶπεν ὁ Ἰασπίνος.

— Ἀκούω τοὺς ἰπποκόμους καὶ τὴν φρουρὰν τοῦ βασιλέως, οἵτινες ἔρχονται νὰ παραλάβωσι τὴν κυρίαν διὰ τὸ συμβούλιον.

— Καὶ θὰ εἶνε ἐκεῖ καὶ ὁ Λουβοᾶ, δὲν ἀμφιβάλω.

— Πολὺ τὸ φοβοῦμαι.

— Σὲ συμβουλεύω τότε νὰ σπεύσῃς διὰ νὰ κερδήσῃς καιρὸν, καὶ νὰ διηγηθῆς εἰς τὴν μαρκησίαν τὸ περιστατικὸν πρὶν αὐτὴ ὁμιλήσῃ.

— Τώρα ἀμέσως;

— Καὶ εἶνε καὶ ἀργά ἴσως.

— Καὶ σὺ δὲν θὰ περιμένῃς; δὲν θὰ με ὑποστηρίξῃς;

— ὦ! ἐγὼ ἔχω ἐργασίαν εἰς τὸ στρατόπεδον, ἀνέκραξεν ὁ Ἰασπίνος, καὶ ἡ παρουσία μου ἐδῶ δὲν συμφέρει.

— Ἡ κυρία!... ἐκεῖ κάτω... εἰς τὴν κλίμακα!.. εἶπεν ἡ Νανὼν ἔντρομος!

— Σὲ χαιρετῶ, ἀπήντησεν ὁ Ἰασπίνος, ὅστις παρεμέρισεν ἀποκρυβεῖς εἰς πλησιόχωρον δεινδροστοιχίαν.

— Ὑποπίπτω εἰς δυσμένειαν, ἐσυλλογίζετο ὁ ἀτυχῆς ἀββάς· χάνω τὴν ἰσχὺν μου καὶ τὴν προστατίδα μου. Ἄλλ' ἡ μαρκησία θὰ προειδοποιηθῇ. Εἶνε κακὴ δουλειά, ἀλλὰ καλὴ πράξις.

Καὶ ἐξῆλθε τῆς μονῆς ὀλισθαίνων ἀσφοφτεῖ ὡς σάυρα.

ΜΑ'

Η ΕΦΘΑΟΣ

Συμβούλιον ἐγένετο παρὰ τῷ βασιλεῖ ἐν τῷ ἐν Βηθλεὲμ στρατηγείῳ του. Ἀόριστος φήμη ἐκυκλοφόρει εἰς τὸν στρατὸν ὅτι ὁ κύριος Βωμπάν εἶχεν ἀρκούντως προβῆ εἰς τὴν καταστροφὴν τῶν ἐν τῇ πρώτῃ γραμμῇ ὀχυρωμάτων τοῦ πολιορκουμένου φρουρίου, ὥστε ἦτο καιρὸς νὰ γείνη ἡ ἐφοδος.

Καὶ ἐφαίνοντο ἤδη πολυασχόλως κινούμενοι οἱ συνταγματάρχαι καὶ οἱ σωματοῦχοι, οἵτινες ἐνήργουν παντοιοτρόπως ὅπως τὰ ὑπ' αὐτοῦ σώματα ἀποτελέσωσι μέρος τῆς φάλαγγος, ἥτις θὰ ἐπεχειρήσῃ τὴν ἐφοδον.

Ἐν τούτοις οὐδὲν προαγγέλλε θετικῶς τὴν εὐτυχὴ ταύτην ἔκβασιν. Οἱ πολιορκούμενοι ἐξηκολούθουν τὸ φονικὸν αὐτῶν πῦρ κατὰ τῶν ἐργαζομένων νὰ πληρώσωσι τὴν τάφρον τοῦ ἐξωτερικοῦ διαζώματος.

Εἶχον ἤδη τοποθετηθῆ εἰς τὸ μηχανοκίνητον ὄχυρμα καὶ παρὰ τὰ χεῖλη τῆς τάφρου, ἥτις ἔμελλε νὰ πληρωθῇ, αὐτὴ ἡ ἀκολουθία τοῦ βασιλέως ἐκόμιζε δεμάτια ζύλων πρὸς πληρωσιν τῆς τάφρου μετὰ τοιαύτης ζέσεως, ὥστε ἀρκετοὶ εὐγενεῖς ἐφρονεῦθησαν αὐτόθι. Ἐν τούτοις ὅμως χάρις εἰς τὰ ριπτόμενα ἀκαταπαύστως ἐν τῇ τάφρῳ δεμάτια καὶ χρώματα καὶ λίθους, ἐπληρώθη αὐτὴ. Ὁ μαρκησίας Βωμπάν παρήγγειλε ν' ἀνακοινώσωσιν εἰς τὸν βασιλέα ὅτι ἡ ὁδὸς ἐπερατώθη καὶ τὰ στρατεύματα ἠδύνατο νὰ κυριεύσωσι τὸ ὄχυρμα.

Ὁ Λουβοᾶ, ὁ πάντοτε ὀρμητικὸς, ἀνεκοίνωσε πρῶτος εἰς τὸν βασιλέα τὴν τοιαύτην εἰδησιν, παρακινῶν αὐτὸν νὰ διατάξῃ τὴν ἐφοδον, ἀλλὰ παρὰ τὸν ἀκάθεκτον ὑπουργὸν εὐρίσκειτο ὁ Βωμπάν, ὁ πάντοτε προφυλακτικὸς καὶ φειδωλὸς περὶ τὸ αἷμα τῶν στρατιωτῶν.

Ὁ βασιλεὺς ἐδήλωσεν ὅτι πρὶν διατάξῃ τὴν ἐφοδον ἀνέμενε πρῶτον νὰ ἐπιτρέψῃ αὐτὴν ὁ Βωμπάν.

Τὴν ἰδίαν δὲ ἐκείνην ἡμέραν, ὁ μηχανικός, ἀφοῦ ἐπεσκέφθη τὰ ἔργα τῆς πολιορκίας καὶ ἐστάθμισε τὰ πάντα μετὰ τὴν ψυχρὰν του γενναϊότητα, ἐπορεύθη εἰς τὸ συμβούλιον παρὰ τῷ βασιλεῖ, ὅστις ἠρώτησεν αὐτὸν μετ' ἐνδιαφέροντος εἰς ποῖον σημεῖον εὐρίσκοντο τὰ πράγματα.

Ὁ Βωμπάν ἀπήντησεν ὅτι ἡ ἐργασία εἶχε περατωθῆ ὅτι ἡ εὐκαιρία ἦτο καλὴ καὶ ὅτι ἠδύνατο νὰ προβῶσιν εἰς τὴν ἐφοδον. Εὐθὺς ὁ βασιλεὺς ἐπεφόρτισε τὸν Λουβοᾶ νὰ προσδιορίσῃ τὰ μέλλοντα νὰ μετὰσχῶσι τῆς ἐφοδοῦ στρατεύματα.

Ἡ κυρία Μαιντενὼν εἶχε φθάσει πρὸ ὀλίγου εἰς τὸ στρατόπεδον. Καθ' ὁδὸν ἠκούσε τὴν διήγησιν τῆς Νανὼν καὶ ἔτρεμεν ἐπὶ μόνῃ τῇ ἰδέᾳ ὅτι ἔμελλε νὰ προσβλέψῃ αὐτὴν ὁ Λουβοᾶ κατὰ πρόσωπον.

Ἄλλ' ὁ ὑπουργὸς κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν δὲν ἦτο ἀπλῶς καὶ μόνον ἐχθρὸς μικροπρεπῆς ἀσχολούμενος εἰς ταπεινὰς ραδιουργίας. Ἦτο στρατιώτης, στρατηγὸς καὶ ὑπουργός· ἐπέζητει νὰ κατορθώσῃ πράξιν τινα ἔνδοξον καὶ προητοίμαζε τὰ καταλλήλα πρὸς τοῦτο μέσα. Ἐπόθει νέον θρίαμβον διὰ τὴν χῶρὰν του καὶ διὰ τὸν βασιλέα του καὶ νέαν ἀφορμὴν ὑπερηφανείας δι' αὐτόν.

Μόλις ἐνεθυμείτο τότε ὅτι ἡ μαρκησία ἐτίμα αὐτὸν διὰ τοῦ μίσους της· μόλις ἠσθάνετο ὅτι καὶ αὐτὸς τὴν ἐμίσει. Ἐν τούτοις, ὅτε αὐτὴ κατήλθε τῆς ἀμάξης ἐνώπιόν του, γενομένη δεκτὴ εὐγενῶς παρὰ τοῦ βασιλέως καὶ περιστοιχιζομένη ὑπὸ ἀξιωματικῶν προσκυνούντων ἐδαφιαίως, ὁ Λουβοᾶ ἐνεθυμήθη τὸ ἀντίγραφον τῆς βαπτιστηρίου πράξεως, τὸν Ἰασπίνον, τὴν δεσποινίδα Βαλβιὴν καὶ τὸ μυστικόν.

— Ὁ Ἰασπίνος, εἶπε καθ' ἑαυτόν, συνωμίλησε μετ' ὁ Δεβὼτ'· ἔπειτα ἔδραμεν εἰς Ἅγιον Γισλανόν. Ἡ μαρκησία εἶνε λοιπὸν προειδοποιημένη· ἄς ἴδωμεν τί παιγνίδιον θὰ παίξῃ.

— Λοιπὸν, κυρία, ἀνέκραξεν ὁ βασιλεὺς, ὑμεῖς ἦτις τόσῳ πτοεῖσθε ἐκ τῶν τηλεβόλων, δὲν θ' ἀκούσατε τόσῳ πολὺν θόρυβον ἀπόψε. Θὰ καταστήσωμεν ἀχρηστοὶ μερικὰ ἐκ τῶν τηλεβόλων τῶν κυρίων αὐτῶν τοῦ Μόνς.

Ἡ μαρκησία ἐζήτησε πληροφορίας καὶ παρευθὺς ἀνευ ταραχῆς ἀπαντῶσα εἰς τὸν βασιλέα:

— Θὰ εἶνε βεβαίως, εἶπε, λίαν εὐχάριστον πρᾶγμα νὰ διοικῆ τις γαλλικὸν στρατόν. Οἱ ὑμέτεροι στρατιῶται θὰ γινώσκωσι βεβαίως ὅτι ἐπίκειται μάχη. Τὸ ὑπέθεσα ἀμέσως ἐκ τῆς εὐχαριστήσεως, ἥτις ἐφαίνετο ἐξωγραφημένη εἰς τὴν μορφὴν των. Οὐδέποτε, κατὰ τὴν διάβασίν μου, εἶδα τόσῳ φαιδρὰ πρόσωπα.

— Εἶναι φαιδροί; τόσῳ τὸ καλλιτέρον! εἶπεν ἀποτόμως ὁ Λουβοᾶ. Πολλοὶ γελῶσι κατ' αὐτὴν τὴν στιγμὴν, οἵτινες θὰ κλαύσου μετ' ὀλίγας ὥρας ἴσως.

Ἡ μαρκησία ἠσθάνθη, ὅτι τὴν παρετήρει· ἀλλ' ἐφάνη οὐδόλως προσέχουσα.

Ὁ Λουβοᾶ, καθ' οὗ ὁ βασιλεὺς ἦτο δυσηρεστημένος κατὰ τὸ ἐπεισόδιον τῶν ἐθελοντῶν, πᾶσαν κατέβαλλε προσπάθειαν, ὅπως ἀνακτήσῃ τὴν εὐνοίαν τοῦ ἡγεμόνου του. Δὲν ἠθέλησε νὰ ὑποδείξῃ αὐτὸς τὰ σώματα, ἅτινα ἔμελλον νὰ μετὰσχῶσι τῆς ἐφοδοῦ καὶ ἐνεχείρησεν εἰς τὸν βασιλέα τὸν κατάλογον, λέγων ὅτι τόσῳ πολλὰ καὶ τόσῳ ἔνθερμα ἦσαν αἱ αἰτήσεις περὶ συμμετοχῆς, ὥστε ὁ βασιλεὺς μόνος εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ δυσανεστήσῃ τούτους ἀνδρείους.

Ὁ βασιλεὺς ἠρέσκετο νὰ ἐκτελῇ χρεὴ ἀνωτάτου διοικητοῦ. Ἄλλ' ὁ Βωμπάν, ὅστις ἀπεστρέφετο τὰς σκευωρίας, ὅσον ἡγάπα αὐτὰς ὁ Λουβοᾶ, ἠρέκεσθη νὰ εἴπῃ εἰς τὴν Αὐτοῦ Μεγαλειότητα, νὰ ἐκλέξῃ τοὺς στρατιώτας, ἐφ' ὧν ὑπῆρχε περισσώτερα πεποιθήσεις.

— Ποῖοι εἶνε αὐριον τῆς ὑπηρεσίας; ἠρώτησεν Λουδοβίκος ὁ ΙΔ'.

— Οἱ Ἑλβετοί, εἶπεν ὁ Λουβοᾶ.

— Λυπηρὸν εἶνε νὰ μὴ ἀναθέσωμεν εἰς τοὺς Γάλλους τόσῳ λαμπρὰν ἐπιχειρήσιν, παρετήρησεν ὁ Βωμπάν. Δὲν λέγω ὅτι καὶ οἱ Ἑλβετοὶ δὲν εἶνε ἐξαιρετοὶ στρατιῶται· ἀλλὰ τέλος πάντων δὲν εἶνε συμπατριῶταί μας.

— Ὁ στρατάρχης Δελλαφεργιάδ θὰ παραπενοθῇ διεκδικῶν τὴν τιμὴν διὰ τοὺς ἐπιλέκτους, τοὺς ὁποίους διοικεῖ, εἶπεν ὁ Λουβοᾶ, καὶ θὰ ἔχῃ τόσῳ μᾶλλον δίκαιον, ὅσον ἂν ἐγένετο τὴν ἐσπέραν ταύτην ἡ ἐφοδος, οἱ ἐπίλεκτοι ἐδικαιοῦντο νὰ τὴν ἐπιχειρήσωσιν, ἐπειδὴ εἶνε ἡ ἡμέρα των· δὲν θ' ἀντικατασταθοῦν εἰμὴ κατὰ τὴν ἕκτην ὥραν.

— Θὰ ἴδωμεν, εἶπεν ὁ βασιλεὺς.

— Ἐγὼ θ' ἀνέθετον τὸ ἔργον καὶ εἰς τοὺς μὲν καὶ εἰς τοὺς δέ, εἶπεν ὁ Βωμπάν.

— Θὰ γεννηθῆ ζηλοτυπία μεταξύ των, κύριε, εἶπε διακόψας αὐτὸν ὁ Λουβοᾶ.

— Ἀλλ' ἐὰν ἀποκλεισθῶσιν οἱ μὲν ἢ οἱ δέ, θὰ ἐπακολουθήσῃ πόλεμος θανάσιμος μεταξύ τῶν δύο σωμάτων.

— Τί φρονεῖτε ὑμεῖς, κυρία; εἶπεν ὁ βασιλεὺς ἀποτεινόμενος αἴφνης πρὸς τὴν μαρκησίαν.

— Τώρα θὰ ἰδωμεν ἂν θὰ προτεινῆ τὸ ἐλαφρὸν ἰππικόν, ἐσκέφθη ὁ Λουβοᾶ.

— Ἐγώ, Μεγαλειότατε, ὑπέλαβεν ἡ κυρία Μαιντενῶν, φρονῶ, ὅτι τὸ ζήτημα πρέπει νὰ λυθῆ ἀναλόγως πρὸς τὴν ὥραν τῆς προσβολῆς.

— Κατὰ ποῖαν ὥραν, κύριε Βωμπάν, κρίνετε κατάλληλον νὰ γείνη ἡ προσβολή; ἠρώτησεν ὁ βασιλεὺς.

— Τὴν ἑκτὴν ὥραν, περὶ τὴν δύσιν, Μεγαλειότατε.

— Θὰ εἶνε λυπηρὸν διὰ τὸν κύριον Δελλαφεργιάδ, εἶπεν ὁ βασιλεὺς. Θὰ φανῆ ὅτι ἐπιτήδες ἀνεμένομεν νὰ ἔλθῃ ἡ ὥρα τῆς ὑπηρεσίας τῶν Ἑλβετῶν. Δὲν θὰ ἦτο προτιμότερον νὰ ὀρισθῆ ἄλλο σῶμα, τὸ ὅποσον νὰ μὴ εἶνε οὔτε ἐκ τῶν Ἑλβετῶν, οὔτε ἐκ τῶν ἐπιλέκτων;

— Διατί νὰ μὴ γείνη ἡ ἔφοδος τὴν πέμπτην ὥραν; εἶπεν ἡ κυρία Μαιντενῶν. Ὁ κύριος Δελλαφεργιάδ θὰ ἦτο τότε ἀδιαφιλονεικῆτως ἐν τῷ δικαίῳ του.

— Βεβαίως! ἀνέκραζεν ὁ βασιλεὺς. Τὴν πέμπτην ὥραν λοιπόν, ἀπεφασίσθη!

Ὁ Βωμπάν ἐχαίρεισε καὶ ἐξῆλθεν.

Ὁ Λουβοᾶ ἀπορῶν διότι δὲν ἀπήντησεν ἀντίστασιν ἐκ μέρους τῆς μαρκησίας, ἐξῆλθεν ἐπίσης ὅπως δώσῃ διαταγὰς καὶ εἰδοποιήσῃ τοὺς κυριωτέρους ἀξιωματικούς.

Ἡ μαρκησία μείνασα μόνη, εἶδε περίξ τοῦ στρατηγείου ὄλον τὸ ἐπιτελεῖον βομβοῦν ὡς ἐσμός μελισσῶν περίξ τῆς κυψέλης. Ἐκαστος τῶν ἀξιωματικῶν βεβαιωθεὶς περὶ τῆς εἰδήσεως, ἐζήτηε μεγαλοφώνως ὅπως συντάγματός του τὴν τιμὴν ὡς τῆς συμμετάσχεως τῆς προσβολῆς.

Ὁ Γεράρδος οὐδὲν ἐζήτηε, ἀλλ' ἀνέμενε τὴν ἐπάνοδον τοῦ Ἰασπίνου ὅπως ἀναθέσῃ εἰς αὐτὸν τὴν ἐπιθυμίαν του. Ὁ Ἰασπίνος ἐπέστρεψεν εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ φίλου του ἐν καταστάσει οἰκτῆρ. Ἡθέλησε νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν διακοπεῖσαν κατὰ τὴν πρωίαν ἀλιεῖαν του διὰ νὰ εὕρῃ πρόφασιν, ὅπως δικαιολογήσῃ τὴν μακρὰν ἀπουσίαν του. Ἀλλὰ πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ ἔλους ἐμείνετο τὸ πῦρ κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην. Ὁ Βωμπάν εἶχε μεταφέρει αὐτόθι πλείστας βόμβας καὶ ὀβίδας, αἵτινες ἔμελλον νὰ ριφθῶσι κατὰ τοῦ διαζώματος τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ἔμελλε νὰ προβῆ ἡ φάλαγγς εἰς τὴν ἔφοδον.

— Λοιπόν, Ἰασπίνε, εἶπεν ὁ Γεράρδος ἀνεγείρων μετὰ μειδιάματος τὴν κεφαλὴν ἔμαθες τὴν εἰδήσιν;

— Ἦκουσα ὅτι πρόκειται νὰ γείνη ἔφοδος κατὰ τοῦ ὀχυρώματος, εἶπεν ὁ Ἰασπίνος καθήμενος.

— Ὁραία ἐπιχειρήσις, φίλε μου! φωνική, ἢ ἀλλ' ἔνδοξος. ὦ! πολλοὶ θὰ εἶνε οἱ ἀπακτηταί.

— Ἀφοῦ εἶνε φωνική, ὑπέλαβεν ὁ Ἰασπίνος, δὲν εἰζεύρω τί γόητρον ἔχει διὰ νὰ εἶνε τόσῳ περιζήτητος.

— Θὰ ἰδῆς ὅτι ὁ Λουβοᾶ, δὲν θὰ μὲ διορίσῃ ἐκεῖ! εἶπεν ὁ Γεράρδος μετὰ πικρίας.

— Τί; πάλιν;... πάλιν ἔχεις ὄρεξιν νὰ πολεμήσῃς;.. ἀνέκραζεν ὁ Ἰασπίνος. Σ' ἔχει λοιπὸν καταλάβῃ μανία νὰ φονευθῆς;

— Φίλε μου, μ' ἔχει καταλάβῃ μανία νὰ ὑπηρετήσω τὸν βασιλέα μου καὶ νὰ προσφέρω κάποιαν ἱκανοποίησιν πρὸς τὴν εὐεργετιδὰ μου, ἐξηκολούθησεν ὁ Γεράρδος, ὅστις προσεπάθει νὰ προσκαλέσῃ τὴν αὐθόρμητον προθυμίαν τοῦ Ἰασπίνου.

Ἀλλ' οὗτος εἶχε μεταβληθῆ. Δὲν ἦτο πλέον ὁ θριαμβευτὴς ἐκεῖνος, ὃν ὁ Βελαίρ ἀπεκάλει Ἰασπίνον Α' καὶ ὅστις διώκει τὴν Γαλλίαν.

Ὁ Γεράρδος παρετήρησε τὴν στενοχωρίαν του.

— Ἄν ἀνετίθετο εἰς ἐμὲ ἡ διοίκησις τοῦ ἐπιχειρήματος, εἶπε, θὰ ἦτο τὸ ἐπισφράγισμα ὄλων τῶν εὐεργεσιῶν, ἃς ἡ κυρία Μαιντενῶν μοι παρέσχεν.

— Ἄς κάμνωμεν χρῆσιν... καὶ ὄχι κατάχρησιν! εἶπεν ἀποφθεγματικῶς ὁ Ἰασπίνος.

Ὁ Γεράρδος συνέστειλε τὰ χεῖλη.

— Εἶνε ἀληθές! εἶπεν.

Καὶ ἐξηπλώθη ἐπὶ τῆς στρατιωτικῆς κλίνης του.

Ἐν τούτοις εἰς μάτην προσεποιεῖτο τὴν στωικότητα ἀνδρὸς μὴ φιλοδόξου· ἀκουσίως ἔτεινε τὸ οὖς ἀκρούμενος τὸν θόρυβον τῆς παρασκευῆς. Ὅσakis ἀντήχει πρόσταγμα τι, ἢ ἐκρότει τύμπανον ἢ σάλπιγγς ἐσήμαινε, ὁ Γεράρδος ἔπεμπε τὸν θεράποντά του νὰ πληροφορηθῆ.

Ἐπὶ τέλους μὴ δυνηθεὶς ν' ἀνθεξῆ μετέβη καὶ αὐτοπροσώπως.

Φανερόν ἦτο ὅτι ὁ Γεράρδος ἀνέμενε τὴν ἐπέμβασιν τῆς μαρκησίας καὶ εἰς τὴν περίστασιν ταύτην, ὅπως εἰς τὰς προηγουμένους.

Οὐδέποτε θὰ προυνιάζετο καταλληλοτέρα εὐκαιρία· κυριεῦον τὸ ὀχύρωμα, χωρὶς νὰ φονευθῆ, θὰ ἐξησφάλιζε τὴν τύχην του καὶ τὸ στάδιόν του, καὶ νὰ ἐκτελέσῃ παρόμοιον ἀνδραγαθήμα ὑπὸ τὰ ὄμματα τοῦ βασιλέως!...

Ἀνηγγέθη εἰς τὸν Γεράρδον ὅτι τὸ στρατόπεδον τῶν ἐπιλέκτων ἦτο ἀναστατον, καὶ ὅτι ὁ στρατάρχης Δελλαφεργιάδ, ὁ διοικητὴς αὐτῶν, ἤριζε μετὰ τοῦ διοικητοῦ τῶν Ἑλβετῶν καὶ τοῦ Ρυβαντέλ, διότι οἱ δύο οὗτοι ἀξιωματικοὶ τὸν ἐκατηγόρουσαν ὅτι διὰ ραδιουργίας ἐνήργησε νὰ ὀρισθῆ ἐνωρίτερον ἢ προσβολὴ ἐπ' ὠφελεία του.

Ἡ φιλονεικία ἐγένετο ἐν τῇ σκηνῇ τοῦ Ρυβαντέλ, ὅπου ὁ Γεράρδος ἠδύνατο νὰ εἰσέλθῃ ὅσakis ἤθελεν ὡς ἀξιωματικὸς καὶ ὡς φίλος.

Εἰσῆλθε λοιπόν. Οἱ τρεῖς ἀνώτεροι ἀξιωματικοὶ ἦσαν σφόδρα ἐξημμένοι, ὁ δὲ στρατάρχης Δελλαφεργιάδ, ὅσῳ στρατάρχης καὶ ἂν ἦτο, μετὰ κόπου ἠμύνητο κατὰ τῶν δύο ἐτέρων ἀξιωματικῶν, ἐξ

ὧν ὁ εἰς ἀνήγγελλεν αὐτῷ ὅτι οἱ Ἑλβετοὶ ἦσαν ἐμμανεῖς, ὁ δὲ ὅτι οἱ τοῦ ἐλαφροῦ ἰππικοῦ ἔμελλον ὡσάυτως νὰ ἐκμανῶσιν.

— Δὲν εἶνε δίκαιον! ἀνέκραζεν ὁ Ρυβαντέλ· ἢ φρουρὰ σὺς λήγει εἰς τὰς ἐξ. Δὲν ἔχετε τὸ δικαίωμα ν' ἀναλάβετε νέαν φρουρὰν εἰς τὰς πέντε; διότι ἡ προσβολὴ εἶνε τὸ αὐτὸ ὡς νὰ ἀνελαμβάνετε νέαν ὑπηρεσίαν φρουρήσεως.

— Καθόλου, ἔλεγεν ὁ Γασκῶνος Δελλαφεργιάδ· ἄλλως τε εἶνε διαταγὴ τοῦ βασιλέως.

— ὦ! αὐτὰς τὰς διαταγὰς καθεῖς θὰ τὰς εἶχεν, ἂν τὰς ἐπεζήτηε!... ἀπήντησεν ὁ Ρυβαντέλ βλέπων τὸν Γεράρδον.

— Τὸ ἀληθές εἶνε, ἐσυλλογίσθη οὗτος, ὅτι θὰ ἦτο νόστιμον πρᾶγμα ἐὰν κατωρθώναμεν ν' ἀφαιρέσωμεν ἀπὸ τὸν κομπαστὴν στρατάρχην τὴν διοίκησιν τῆς ἐφόδου!...

Καὶ ἐξελθὼν τῆς σκηνῆς ἐπορεύθη πρὸς συνάντησιν τοῦ Ἰασπίνου.

— Φίλε μου, τῷ εἶπε, σοῦ ζητῶ μίαν ἐχδούλευσιν. Ἡ κυρία Μαιντενῶν εἶνε ἐκεῖ πέραν μετὰ τοῦ κυρίου δουκὸς τῆς Μαινίης· τρέξε πρὸς αὐτὴν καὶ παρακάλεσέ την νὰ προστατεύσῃ τὸ ἐλαφρὸν ἰππικόν.

— Ὅχι, ὄχι! δὲν θὰ ζητήσω πλέον τίποτε παρὰ τῆς κυρίας Μαιντενῶν! ἀνέκραζεν ὁ Ἰασπίνος.

— Τότε θὰ ὑπάγω ἐγὼ ὁ ἴδιος, εἶπεν ὁ Γεράρδος, παρκαφερόμενος ἐκ τῆς φιλοτιμίας καὶ τοῦ πρὸς τὴν δόξαν ἔρωτος.

Εἰς μάτην ἐπειράθη ὁ Ἰασπίνος νὰ τὸν ἀναχαίτῃ· ὁ νέος ἦτο ἤδη μακρὰν.

Ἀλλ' ἡ μαρκησία εἶδεν ἐρχόμενον ἐκεῖνον, τοῦ ὁποίου τὴν παρουσίαν ἐφοβεῖτο τοσούτῳ μᾶλλον, ὅσον ὁ Λουβοᾶ συνωμίζει τότε μετὰ τοῦ βασιλέως εἰς ἀπόστασιν εἰκοσι βημάτων.

Ἐστρεψε τὰ νῶτα καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ στρατηγεῖον, χωρὶς κἂν ν' ἀπαντήσῃ εἰς τὸν χαριετισμόν, ὃν ἀπηύθυνεν αὐτῇ ὁ Γεράρδος.

Ἐμείνετο οὗτος ἐμβρόντητος, τεταπεινωμένος. Ὁ Λουβοᾶ τὸν ἔβλεπε πλαγίως καὶ ἐμειδία πονηρῶς. Ὁ Γεράρδος ἐπανῆλθε πρὸς τὸν Ἰασπίνον.

— Ἐγὼ ἀπέτυχον, εἶπεν· ἀλλὰ σύ, σύ ὅστις ἔχεις ἐλευθέραν τὴν εἴσοδον... Δὲν ἀπαντᾷς; Τί συμβαίνει λοιπόν; Χθὲς ἀκόμη ἔχαιρον εὖνοιαν, διὰ τὴν ὁποίαν ὄλοι μὲ συνεχαίροντο· σήμερον μού φαίνεται ὅτι μὲ ἀποφεύγει.

— Ἡ γυνὴ εἶνε ἄστατος...

— Καλὰ, καλὰ, εἶπεν ὁ Γεράρδος θλιβερῶς· καὶ ἐγὼ ἐξεπληττόμην, διότι ἔβλεπα τὰς ἡμέρας ταύτας κάποιαν εὐτυχίαν. Διήρκεσεν ἄρκετά, δὲν εἶνε ἀληθές; καὶ ἡ Τύχη φαίνεται τώρα θέλει νὰ στρέψῃ τὰ νῶτα. Ἀκουσέ με, Ἰασπίνε, ἐκ σοῦ προήρχετο ἡ φιλοδοξία μου· ἔνεκα σοῦ τὴν συνέλαβα καὶ ἤθελα νὰ τὴν χρησιμοποιοῦσα διὰ τὸν ἔρωτά μου. Εἶνε βέβαιον ὅτι προσήγγισον περισσότερον εἰς τὴν Ἀντωνιέτταν, γένεμονος ἀξίος τῆς ἐκτιμήσεως τοῦ βασιλέως. Ἀλλ' ἀφοῦ ἡ γυνὴ

εἶνε ἄστατος, ὅπως λέγεις, ἔστω! θὰ περιμένω νὰ παρέλθῃ ἡ ἰδιοτροπία της καὶ νὰ μὲ εὐνοήσῃ ἐκ νέου. Ἄς υπάγωμεν νὰ δειπνήσωμεν, Ἰασπίνε· θὰ γράψω μίαν καλὴν ἐπιστολὴν εἰς τὸν καυμένον τὸν Βελαίρ, ὅστις τὸ πρῶτ' μου ἔγραψεν. Αὐτὸς εἶνε εὐτυχὴς ἄνθρωπος! Ἡ Βιολέττα δὲν εἶνε ἄστατος!

Ὁ Ἰασπίνος ἔλαβε τὸν μαθητὴν του ἐκ τοῦ βραχίονος καὶ ὠδήγησεν αὐτὸν εἰς τὴν σκηνὴν του. Ἀλλὰ τὸ δεῖπνον δὲν ὑπῆρξεν εὐθυμον. Ὁ Γεράρδος ἀκαταπαύστως ἠγείρετο ἐκ τῆς τραπέζης καὶ μετέβαινε νὰ ἴδῃ τ' ἀποσπάσματα, ἅτινα ὁ στρατάρχης Δελλαφεργιάδ, βέβαιος πλέον ὅτι ἡ τιμὴ τῆς ἐπιθέσεως ἀπέκειτο εἰς τοὺς ὑπὸ τὴν διοίκησιν του ἐπιλέκτους, ἐφιλοδώρει δι' εὐχωρίας καὶ πότου, ἐνῶ διὰ γαστρικῶν εὐφυολογιῶν ἀπῆντα μεγαλοφώνως εἰς τὴν φοβερὰν συναυλίαν, ἧς οἱ στρατιῶται του ἔμελλον μετ' ὀλίγον νὰ συμμετάσχουσιν.

Εἰς τὰς σκηνὰς τῶν ἐπιλέκτων ἐπεκράτει γενικὴ περὶ τὸν καλλωπισμὸν ἀσχολία καὶ ἄσματα ἠκούοντο φαιδρότατα. Ἐκαθαρίζοντο τὰ ξίφη, ἐσμήχοντο αἱ στολαί. Οἱ ἀξιωματικοὶ περιεβάλλοντο τὰ λαμπρότερα αὐτῶν ἰμάτια. Ἦτο συγκινητικὴ ἡ φιλαρέσκεια τῶν ἀξιωματικῶν ἐκείνων τῶν προωρισμένων ν' ἀποθάνωσιν, οἵτινες ἠλείφοντο διὰ μύρων, ὅπως δέχθρος, ἀνεγείρων τὸ ἐν τῇ μάχῃ πεσόν σώματων, σχηματίζοντες καλὴν ἰδέαν περὶ τῆς γαλλικῆς εὐγενείας, ἐπλήρουν τὸ βαλάντιόν των διὰ χρημάτων καὶ ἐφόρου δακτυλίδια περισῶ, ὅπως ὁ φονεύων αὐτοὺς εὐρὴ ὄσφ τὸ δυνατὸν μεγαλείτερον κέρδος.

Περὶ αὐτοὺς ἴστατο πλῆθος ἀξιωματικῶν καὶ στρατιωτῶν ἄλλων σωμάτων, ἐν οἷς καὶ ὁ Γεράρδος, πάντες δὲ παρετήρουν μὲ βλέμμα φθόνου τὰς προετοιμασίας ταύτας, ἐνῶ ταῦτοχρόνως ἐξέπεμπον θερμότητας εὐχὰς συμπαιθείας ὑπὲρ τῶν συνοπλιτῶν των, συνδεδεμένοι ὄντες μετ' αὐτῶν ἐν τῇ ὑπερασπίσει τῆς ἐθνικῆς τιμῆς καὶ λυπούμενοι, διότι δὲν ἀντίθετο εἰς αὐτοὺς νὰ θυσιάσωσι χάριν τῆς τιμῆς ταύτης τὴν ζωὴν των. Ἐβόηθον τοὺς φρουροὺς νὰ περιβληθῶσι τὴν στολὴν των, νὰ σφίξωσι καλῶς τὸν τελαμῶνα τοῦ ξίφους, νὰ ἀκονίσωσι τὴν λεπίδα. Στιβαρὰ καὶ εἰλικρινεῖς ἀντηλλάσσοντο χειραψίαι· ποὺ καὶ ποὺ δὲ καὶ ἐναγκαλισμὸς τις ἀδελφικὸς παρετηρεῖτο καὶ λέξις τις ὑστάτης θελήσεως ἐπιφιθουρίζου μετὰ τῶν μειδισμάτων εἰς τὸ οὐδ' ἀφωσιωμένου τινος φίλου.

Πέντε ὥραι παρὰ τέταρτον ἐσήμανον πενθίμως εἰς τὸ ὄρολόγιον τοῦ ἐν Μὸνς ναοῦ, οὗτινος οἱ κώδωνες θρασύτατα ἀντήχουν κρουόμενοι ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς πολιορκίας, μὲ ὄλον τὸν ἀκατάπαυστον κρότον τῶν τηλεβόλων καὶ τυφεκίων.

Οἱ λόχοι τῶν ἐπιλέκτων παρετάχθησαν πρὸ τοῦ στρατοπέδου των εἰς τὴν μικρὰν πλατεῖαν, χωρὶς νὰ ἠχήσωσι τύμπανα καὶ προσκλητήρια.

Τότε ὁ στρατάρχης Δελλαφεργιάδ ὠδήγησε τοὺς δύο λοχαγοὺς τῶν ἐπιλέκτων Βωρεγάρ καὶ Σαγιάν, ὀπλισμένους καὶ ἠντρεπισμένους καθ' ὅλα ἀντικρὺ τῶν λόχων

των. Προσέφερον εἰς ἕκαστον ποτήριον ἀργυροῦν πλήρες οἴνου, ἐνῶ ταῦτοχρόνως ὑπὲρ τὰς κεφαλὰς αὐτῶν ἀνυψοῦτο ἡ σημαία τοῦ συντάγματος. Οἱ ἀξιωματικοὶ ἀσκεπεῖς τὴν κεφαλὴν προέπιον ὑπὲρ τοῦ βασιλέως, ἐνῶ οἱ στρατιῶται, χωρὶς νὰ ἐκφέρωσιν οὐδεμίαν κραυγὴν, διότι τοιαύτη ἦτο ἡ διαταγή, ἔσεισαν τοὺς πῖλους καὶ τὰ ὄπλα των μετὰ θερμῆς, ἧτις ἠλέκτρισε πάντας τοὺς παρεστῶτας καὶ ἐφλόγισε τὸ αἷμα των.

Εἶτα ὁ Βωμπάν, ὅστις εἶχε παρατηρήσει διὰ τοῦ εὐσταθοῦς καὶ ἐταστικοῦ βλέμματός του τὴν συγκινητικὴν ταύτην σκηνὴν, ἐπλησίασε πρὸς τοὺς ἀξιωματικούς καὶ ἐξήγησεν αὐτοῖς σαφῶς, καθαρῶς, ἄνευ περιστροφῶν, τί ἔμελλον νὰ πράξωσι κατὰ τὴν προσβολὴν, τοὺς κινδύνους, οἵτινες ἠπέιλον αὐτοὺς καὶ τὰ μέσα, δι' ὧν ἠδύνατο νὰ προφυλαχθῶσιν.

Ὁ καιρὸς ἦτο ψυχρὸς καὶ ξηρὸς. Ἄνεμος παγερὸς ἔπνε μὲ συριγμὸν παρόμοιον πρὸς τὸν τῶν σφαιρῶν. Ἐφαίνετο ἀπὸ τοῦ στρατοπέδου ἡ μελανόφαιος μάζα τῶν χωμάτων καὶ τῶν δεσμῶν τῶν ξύλων, ἅτινα εἶχον ριφθῆ ὡς γέφυρα ἐπὶ τῆς τάφρου τοῦ ὄχυρώματος. Ὅπισθεν τοῦ ὄχυρώματος αὐτοῦ ἐφαίνοντο οἱ πῖλοι τῶν ἐχθρῶν καὶ τινες μορφαὶ ὑπούλως κατοπτεύουσαι· περίξ δὲ τοῦ φοβεροῦ ἐπαγώνου ἴστατο διπλοῦς τοῖχος ὑπερμεγέθων τηλεβόλων, ἐπὶ τῆς ράχους τῶν ὁποίων ἀντηνακλάτο ἐκάστοτε ἀστραπὴ πυρός.

Πανταχοῦ ἐπεκράτει σιγὴ. Προφανῶς οἱ πολιορκούμενοι ἀνέμενον τὴν προσβολὴν καὶ συνεκέντρουν τὰς ἐαυτῶν δυνάμεις. Παντοῦ ἐφαίνετο ἐρημία· καὶ ἦτο φοβερὸν τὸ θέαμα τοῦ ξηροῦ ἐκείνου καὶ ἐρήμου χώρου, ἐφοῦ μετ' ὀλίγας στιγμὰς τόσα ἔμελλον νὰ σωρευθῶσι πτώματα, πένθιμος πληθυσμὸς, ὃν ἔμελλε νὰ καταρρίψῃ χαμαὶ ἡ φλογερὰ πνοὴ ἐκατὸν χαλκίνων στομάτων.

Οἱ ἐπιλέκτοι ἀπεχαιρέτισαν ἀρειμαίνως διὰ τοῦ βλέμματός καὶ διὰ νευμάτων τοὺς συνοπλίτας των, προύχθησαν ἐν τάξει μὲ τοὺς λοχαγοὺς των ἐπὶ κεφαλῆς καὶ ἔφθασαν εἰς τὸ χεῖλος τῆς τάφρου.

Ὁ στρατὸς ὀλόκληρος παρηκολούθει αὐτοὺς διὰ τοῦ βλέμματός. Χιλιᾶδες καρδιῶν ἐπαλλον ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων.

Οἱ ἐπιλέκτοι ἐσταμάτησαν ἐπὶ μίαν στιγμὴν. Οἱ μυῶνες τοῦ σώματος ἐράνησαν διαστελλόμενοι, οἱ ὀφθαλμοὶ ἐξαστράπτοντες, ὁ κύριος Βωρεγάρ καὶ ὁ κύριος Σαγιάν ὑψώσαν τὰ ξίφη των καὶ ὀλόκληρος ἡ φάλαγγ ὤρμησε διὰ μιᾶς εἰς τὴν κεχωσμένην τάφρον κραζούσα: «Ζήτω ὁ βασιλεὺς!»

Νέφος καταπληκτικὸν ἐκ πυρός καὶ καπνοῦ καὶ ἐκρηξίς φοικτὴ, παρομοία μὲ ἐκείνην, ἣν θὰ προὔξει ὁ οὐρανὸς κρημνιζόμενος εἰς τὴν γῆν, περιέβαλον καὶ συνεκάλυψαν τὰς κραυγὰς, τοὺς ἀνδρας καὶ τὸ ὄχυρμα.

Ἄλλ' ἡ πρώτη ἐκείνη ἀκατάσχετος ὀρ-

μὴ τῆς γαλλικῆς ἀνδρείας δὲν συνῆντησεν ἀντίστασιν ἀνταξίαν τῆς ζωηρότητός της. Ὁ πρίγκηψ τῆς Βέργης λίαν εὐφυῶς ὑπελόγισεν ὅτι ἡ σφαῖρα τοῦ τηλεβόλου ἀμβλύνεται πίπτουσα εἰς ἐπιφανείαν μαλακὴν, ἐνῶ εἰσδύει καὶ συντριβεί ὅταν εὐρῆ ἀντίστασιν.

Οἱ ἐπιλέκτοι ὑπερέβησαν τὴν τάφρον καὶ εἰσεχώρησαν εἰς τὸ ὄχυρμα, ἀφοῦ ἐξεδίωξαν τοὺς πολιορκουμένους μετὰ μάχην, ἧτις ἐξήντησε μὲν τὰς δυνάμεις αὐτῶν, χωρὶς ὅμως νὰ καταπονήσῃ τοὺς ἐναντίους.

Πλὴν καθ' ἣν στιγμὴν ἐχαίροντο ἐπὶ τῇ νίκῃ, μὴ βλέποντες πλέον περίξ αὐτῶν ἐχθροὺς, καθ' ἣν στιγμὴν ἡ γαλλικὴ σημαία ἀνεστηλοῦτο καὶ ἐκυμάτιζεν εἰς τὸ ὄχυρμα καὶ ἀνεμένοντο μόνον οἱ ἐργάται ὅπως ἐνεργήσωσι τὰ δέοντα διὰ τὴν αὐτόθι διαμονὴν των, ὅλα τὰ πυρὰ τοῦ φρουρίου συνεκεντρώθησαν κατὰ τῶν πολιορκητῶν. Οἱ δύο λόχοι τῶν ἐπιλέκτων, ἤδη δεκατισθέντες ἐκ τῆς ἐκ τοῦ συστάδην μάχης, αἰφνης συνετρίβησαν ὑπὸ τὸ διαρκὲς καὶ ἐμμανὲς πῦρ τῶν τηλεβόλων καὶ τῶν τυφεκίων.

Οἱ ἐπιλέκτοι ἐν τῇ ὀρμῇ των δὲν ἠθέλησαν νὰ περιμένωσι τὴν ἀφίξιν τῶν Ἑλβετῶν καὶ ἀντι τῆς ἐπικουρίας, δι' ἧς ἠθελον ἴσως δυνηθῆ νὰ διατηρηθῶσιν εἰς τὴν θέσιν των καὶ νὰ παραμείνωσιν ἐκεῖ, καταλλήλως προφυλαττόμενοι, ἔσχον μόνον τὴν ἐκ τῶν νεκρῶν των ταραχὴν καὶ σύγχυσιν καὶ τὴν ἐξασθέντησιν τῶν τάξεων των.

Μία στιγμὴ δισταγμοῦ συνετέλεσεν εἰς τὴν ἀπώλειάν των. Αἰφνης εἰς τὴν εἰσβολὴν τοῦ ὄχυρώματος ἀνεφάνησαν οἱ πολιορκούμενοι, ὀπλισμένοι διὰ μακρῶν δρεπάνων, δι' ὧν ἐπληττον μακρόθεν καὶ ἄνωθεν τοὺς ἐπιλέκτους.

Εἰς μάτην οἱ ἀξιωματικοὶ τούτων ἔκαμον θαύματα. Ὁ κύριος Βωρεγάρ συνελήφθη αἰχμάλωτος, διατρηθεὶς διαμπὰξ ὑπὸ σφαιρίας. Ὁ σηματοφόρος ἐφονεύθη. Δύο ὑπολοχαγοὶ βαρέως τετραυματισμένοι ἀπεκομίσθησαν ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν· ἐκατὸν πενήκοντα ἐκ τῶν διακοσίων ἐπιλέκτων ἔπεσον εἰς τὴν μάχην.

Οἱ πολιορκούμενοι ἐπανήλθον καὶ ἀνέκτησαν ὅλα αὐτῶν τὰ ὄχυρματα, ἀκριβῶς δὲ τὴν στιγμὴν, καθ' ἣν ὁ βασιλεὺς ἐμάνθανε τὴν ἄλωσιν τοῦ προμαχῶνος, δευτέρα εἰδησις ἔφθασεν ἀναγγέλλουσα αὐτῷ τὴν ἐπιστροφήν των ἐπιλέκτων καὶ τὴν ἦτταν τοῦ στρατοῦ του.

Ὁ κύριος Δελλαφεργιάδ προσῆλθεν ὀπωσοῦν κατῆσχυμμένος μὲ σκοπὸν νὰ καταπραύνη τὴν πρώτην ὀργὴν τοῦ βασιλέως. Ἄλλ' ὁ Λουδοβίκος ἸΔ' ὑψῶν τοὺς ὄμους ὀργίλος:

— Δὲν ἤξιζε τὸν κόπον, εἶπε, νὰ ἐπιμένετε τόσφ διὰ νὰ σὰς ἀνατεθῇ ἡ ἐπιχείρησις.

Ὁ στρατάρχης ἀπεπειράθη νὰ δικαιολογήσῃ τὸ σύνταγμα του.

— Ἀρκεῖ, εἶπεν ὁ βασιλεὺς· αὐριον θὰ ἐπαναληφθῇ ἡ ἔφοδος καὶ θὰ στείλω

στρατεύματα, τὰ ὅποια δὲν θὰ ὀπισθοχωρήσουν.

Ὁ Λουδοά, ὅστις εἶχεν εὐνοήσει τὸν Δελλαφεγιάδ, ἐπέπληξεν αὐτὸν ἐπίσης ὀργίλως ὡς καὶ ὁ βασιλεὺς μετὰ τὴν ἀποτυχίαν. Ὁ βασιλεὺς ὕψωσε τοὺς ὤμους· ὁ Λουδοά ἔστρεψεν αὐτῷ τὰ νῶτα.

Ἔπειτα συνέχεια.

FORTUNÈ BOISGOBEY

ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΧΕΡΙ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

— Μὰ τὸ Θεό! τὸ ἴδιο μου κάνει προσέθηκεν ὁ μπάρμπα Ντουλεθάν. Ἀλήθεια ὅμως, γιὰ πές μας, Ἰωσήφ, εἶνε ἀποφασισμένος ὁ γάμος τῆς κυρίας! Ἐσὺ κατὶ θὰ ξέρεις, ἀφοῦ βλέπεις τὸ γέρω ὅλη μέρα.

— Διάβολε! ὁ γάμος θὰ γίνῃ τὸν Φεβρουάριον. Ἀλλὰ ἡ καυμένη ἐκείνη δὲν ἔχει τὸ νοῦ τῆς ἐκεῖ. Δὲν τῆς βιάσταζε νὰ πῇ ὄχι, μὰ κλαίει ὅλη νύχτα. Μοῦ τὸ εἶπεν ἡ καμαριέρα τῆς.

— Δὲν βαρύνεσαι. Θὰ παρηγορηθῇ, ἀπεκρίθη ὁ Μαλικόρν. Τοῦ ταμία θὰ τοῦ κατέβῃ ἡ πῆττα ἀπὸ τὸν οὐρανόν. Ἦλθε ἐδῶ χωρὶς πεντάρρα καὶ θ' ἀποθάνῃ ἑκατομμυριοῦχος.

— Ναί, καὶ θαρρεῖς πάλι σὺ πῶς θὰ γίνῃ γενναϊόδωρος, ἀνέκραξεν ὁ Ἰωσήφ. Αὐτὸς δὲ εἶνε κι' ἂν ἦνε ποῦ θὰ φάῃ τὴν περιουσία του. Τόσῳ καιρῷ τόρα τὸν γνωρίζω καὶ δὲν εἶδα τὸν ἀριθμὸ τῆς πεντάρρας του. Ὁ γέρω δὲν εἶνε ἔτσι σφιχτὸς ὅσῳ τὸν νέο.

Ὁ Μάξιμος ἐδίσταζεν. Ἦθελε νὰ ἐπιπέσῃ κατ' αὐτῶν καὶ τοὺς ἐκδιώξῃ, ἀλλὰ ὀρμώτερον σκεφθεὶς διήλθε χωρὶς νὰ τὸν παρατηρήσωσιν.

Ἡ συνδιάλεξις αὕτη ἐξήγειρεν εἰς τὸ πνεῦμά του πλῆθος νέων ἰδεῶν.

Ἐν Παρισίοις οὐδὲν διδακτικώτερον ἢ ἡ συνδιάλεξις ὑπηρετῶν, ὅταν δύναται ὁ κύριός των νὰ τοὺς ἀκούσῃ, χωρὶς ἐκεῖνοι νὰ τὸ γνωρίζωσιν.

Ὁ Μάξιμος ἐξεπλάγη λίαν ἐπὶ τῇ γνώμῃ τῶν ὑπηρετῶν περὶ τοῦ Ροβέρτου δὲ Καρνοέλ καὶ τοῦ Γώγου.

Ἐλεγον ὅτι ἀδίκως κατηγορεῖτο ὁ γραμματεὺς καὶ ὅτι καὶ ὁ Γώγος ἦτο περιπεπλεγμένος εἰς τὴν ὑπόθεσιν ταύτην. Ὁ πρόεδρος μάλιστα τῆς σεβαστῆς ταύτης συναθροίσεως ἐβεβαίω ἐπίσης ὅτι ὁ Ροβέρτος ἐφρονεῖτο. Ὑπὸ τίνος; Δὲν ἐξεφράσθη σαφῶς ἐπὶ τοῦ σπουδαίου τούτου ζητήματος. Ἐβεβαίω δὲ μετὰ τοῦ θετικωτέρου τρόπου ὅτι αἱ πληγαὶ τοῦ Γώγου προήρχοντο παρὰ τῶν συνενόχων του, ἐχόντων ἐνδιαφέρον νὰ μὴ δύναται νὰ ὀμιλήσῃ ὁ Γώγος εἰς τὸ ἐξῆς.

— Καὶ ἂν ἦσαν ἀληθῆ αὐτά, ἔλεγεν ὁ Μάξιμος καθ' ἑαυτὸν, τότε ἔπραξα διπλοῦν ἀδίκημα ὅτι ὤρκισθην εἰς τὴν ἐξαδέλφη μου ὅτι εἶνε ἀνάξιός τῆς ὁ Ροβέρτος καὶ

ὅτι ἐνδιαφέρομαι περὶ τοῦ Γώγου, ὁ ὁποῖος εἶνε μάγκας πρώτης πράξεως.

Ναί, ἀλλὰ δὲν εἶνε ἀληθῆ. Αὐτὸς ὁ ἀχρεῖτος ὁ Ἰωσήφ ἐνθυμεῖται τὰ δῶρα τοῦ Καρνοέλ διὰ νὰ κάμῃ τὸν διαμέσον εἰς τὴν Ἀλίκη καὶ δὲν τοῦ κοστίζει καὶ τίποτε νὰ τὸν κηρύξῃ ἐντελῶς ἀθῶον.

Ὡς πρὸς τὸν Γώγον, αὐτὸς εἶνε κατεργάρος καὶ πολὺ πιθανὸν νὰ ζεύρῃ περισσώτερα, ἀφ' ὅ,τι φαίνεται· ἀλλὰ νὰ κλέψῃ τὴν κάσσαν δὲν πιστεύω. Ἄς ἦνε, ἄμα δῶ τὴν κόμησσαν θὰ τὴν ἐρωτήσω ἂν ἦνε βεβαία περὶ τοῦ προστατευομένου τῆς.

Θὰ ζητήσω δὲ ἀπὸ τὸν κύριον Βιλαγῶς πληροφορίας καὶ περὶ αὐτοῦ καὶ τῆς μάμης του, ἡ ὁποία ὁμοιάζει μὲ θυρωρόν, ὅπως καὶ γῶ μοιάζω μὲ εἰρηνοδόκην.

Ὡς τότε ὅμως ἄς πάγω νὰ μιλήσω μὲ τὸν Βινιόρ. Εἶμαι περίεργος νὰ δῶ ποῖα εἶνε ἡ γνώμη του. Ἄν ἦνε ἀλήθεια ὅτι ὁ γάμος του μὲ τὴν Ἀλίκη ἀπεφασίσθη θὰ ἦνε καταχαρούμενος.

Ὁ ἀνεψιὸς τοῦ Τραπεζίτου ἠνοιξε τὴν θύραν τῆς αἰθούσης, ἐν ἡ ἀναμείνει τὸ πλῆθος, καὶ ἐκείθεν εἰσῆλθεν εἰς τὸ γραφεῖον, ἔνθα εὔρε τὸν Βινιόρ γράφοντα ἐπιστολήν.

Ὁ εὐτυχὴς νέος μόνον τὸν τίτλον ταμίου εἶχε πλέον.

Ὁ κύριος Δορζέρ εἶχε προσλάβει βοηθόν, τὸν ὁποῖον προσεπάθει νὰ καταστήσῃ ἱκανὸν διὰ νὰ τῷ ἀναθέσῃ τὴν ἐργασίαν ταύτην.

Ἡ χαρὰ ἠκτινοβόλει εἰς τὸ πρόσωπόν του καὶ ὀλίγον ἔλειψε νὰ ριφθῇ εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Μαξίμου, ὅπως συνήθως γίνεταί εἰς τὰ θέατρα ὅταν ἔχη τις νὰ ἀναγγεῖλῃ εὐχάριστον εἰδήσιν εἰς τινὰ φίλον του. Ἡ παρουσία τοῦ ὑπαλλήλου ἐμετρίασε τὴν παραφορὰν του, ἀλλὰ ἔσυρε σχεδὸν τὸν ἀνεψιὸν τοῦ διευθυντοῦ του εἰς μικρόν τι πλαγιὸν δωμάτιον, τὸ ὁποῖον τῷ ἐχρησίμευεν ὡς ἀναπαυτήριον, ἄμα ἠθελε ν' ἀπομακρυνθῇ τῶν λοιπῶν ὑπαλλήλων.

Ἐκλείσε τὴν θύραν καὶ λαβῶν τὰς δύο χεῖρας τοῦ Μαξίμου τὰς ἔθλιψεν ἰσχυρῶς.

— Εἶνε λοιπὸν ἀλήθεια, εἶπεν ὁ Μάξιμος ἐκ τῶν ἐνδείξεων τούτων ἐνόησας, εἶνε λοιπὸν ἀλήθεια ὅτι γίνεσαι ἐξαδέλφος μου;

— Τί!.. ἀνέκραξεν ὁ Βινιόρ, ἔξυρεις...

— Δὲν ἤξεύρω τίποτε, ἀλλὰ τὰ μαντεύω ὅλα. Ἡ φυσιογνωμία σου σὲ δεικνύει θριαμβεύοντα.

— Εἶμαι ὁ εὐτυχέστερος τῶν θνητῶν.

— Ἄφησε τὰ συνειθισμένα καὶ εἶπέ μου τί συνέβη.

— Ἀμέσως. Χθὲς τὸ βράδυ ἐδειπνήσα εἰς τοῦ θεοῦ μου, ἐν οἰκογενειακῷ κύκλῳ. Ἡμεθὰ τέσσαρες. Ὁ κύριος Δορζέρ, ἡ δεσποινὶς Ἀλίκη...

— Ἡ κυρία Μαρτινῶ καὶ σύ. Διάβολε! αὐτὸ εἶνε γνωστὸν. Ἄν ἐξακολουθῆς λεπτομερείας, δὲν θὰ τελειώσωμεν ποτέ.

— Καλὰ. Μετὰ τὸ δεῖπνον λοιπὸν ὁ θεὸς σου παρεδόθη εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ καταστικτοῦ μίξ νέος εταιρίας μὲ κεφάλαιον ἐξήντα ἑκατομμυρίων...

— Πάλιν ἀνωφελεῖς λεπτομερείας. Ἄφησε τὴν εταιρίαν καὶ ἔλα εἰς τὸ ἐνδιαφέρον

— Ἡ κυρία Μαρτινῶ ἔφαγε πάρα πολὺ καὶ ἐκοιμήτο σὲ μία γωνία, ὥστε εὐρεθήκαμε κατ' ἰδίαν ἡ δεσποινὶς Ἀλίκη καὶ ἐγώ.

— Ἐλπίζω ὅτι τῆς ἐφανέρωσες τὸν ἔρωτά σου.

— Ὅτι ἠθελα νὰ τὸ κάμω, ἡ δεσποινὶς Ἀλίκη δὲν μὲ ἀφῆκε νὰ ὀμιλήσω, ἀλλὰ μοῦ εἶπε τὰ ἐξῆς:

Κύριε Βινιόρ, γνωρίζω ὅτι μὲ ἀγαπᾶτε. Ἐκτιμῶ τὰ προτερήματά σας· πρὸ τίνος κατὰ τινὰ περιστάσιν ἐδείξατε ὅτι ἔχετε ἀγαθὴν καρδίαν, διότι ὑπερησπίσθητε ἀτυχοῦς φίλου σας. Σὰς ἐκτιμῶ πολὺ καὶ γνωρίζω ὅτι ὁ πατήρ μου θέλει νὰ σὰς νυμφευθῶ. Σὰς δίδω τὴν ἀδειαν νὰ ζητήσετε τὴν χεῖρά μου.

— Χμ! ἰδοὺ συναινέσεις, ἀνεῦ ἐνθουσιασμοῦ. Τί ἀπεκρίθης εἰς τοὺς λόγους αὐτούς;

— Ἡμουν τόσῳ τεταραγμένος, ὥστε δὲν ἤξευρα τί ἔλεγα.

— Καλὰ, ἐννοῶ. Διαμαρτυρήσεις περὶ εὐγνωμοσύνης καὶ αἰωνίας ἀφοσιώσεως. Μοῦ φαίνεται πῶς σ' ἀκούω: Ἐπὶ τέλους ἐδέχθης;

— Ἀμφιβάλλεις;

— Ὅχι. Εἶσαι πολὺ λογικὸς καὶ ἀπεφασίσε νὰ κάμῃς γάμον ἐκ σκέψεως.

— Καὶ κλίσεως πρόσθεσε. Ἡ δεσποινὶς Δορζέρ εἶνε ἀξιολάτρευτος. Δύο ἔτη τὴν ἀγαπῶ, χωρὶς νὰ τολμήσω νὰ πῶ τίποτε.

— Δὲν ἦσο μόνος σύ.

Εἰς τὴν λέξιν ταύτην ὁ Βινιόρ ἠρυθρίασεν, ἀλλ' ὁ Μαξίμος οὐδέποτε ἀποκρούπτων τὴν σκέψιν του, ἐπανέλαθεν:

— Μὴ νομίσης πῶς θέλω νὰ σὲ ἀποθαρρύνω, ἀλλὰ ὀφείλω νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθειαν.

Ἡ ἐξαδέλφη μου εἶνε εἰλικρινὴς καὶ σοῦ λέγει ἀλήθειαν ὅτι σ' ἐκτιμᾷ καὶ ὅτι ἀπεφασίσε νὰ γίνῃ κυρία Βινιόρ. Πιστεύω μάλιστα καὶ ὅτι θὰ σὲ ἀγαπήσῃ πολὺ. Μόνον μὴ λησμενῆς ὅτι ἠγάπησε ἄλλοτε ἓνα νέον, ὁ ὁποῖος θὰ τὴν ἐνυμφεύετο, ἂν δὲν ἐτύχαινε ἐκείνη ἡ περίστασις. Ἡ θέσις σου εἶνε πολὺ λεπτή.

— Τὸ ξεύρω, ἀλλὰ δὲν μὲ τρομάζει.

— Τόσῳ τὸ καλλίτερον. Ἐγὼ εἰς τὴν θέσιν σου θὰ ἤμην ὀλίγον ζηλότυπος διὰ τὸ παρελθόν. Καὶ ἔπειτα μερικαὶς φορὰς ἐρωτῶ τὸν ἑαυτὸν μου, ἂν πράγματι ὁ Καρνοέλ εἶνε ἔνοχος.

Αὐτὴν ὅμως τὴν φορὰν ὁ νεαρὸς ταμίας ὤχρασεν.

— Ἄν ἦτο ἀθῶος, δὲν θὰ ἐκρύπτετο, ἐπιθύριεν.

— Ἐκτὸς ἂν ἀπέθανε.

— Ἀπέθανε! ποῖός τὸ λέγει;

— Φίλτατέ μου, ἐπερνοῦσα πρὸ ὀλίγου ἀπὸ τὸ θυρωρεῖον καὶ ἤκουσα πολὺ παράδοξα πράγματα. Ὁ Ἰωσήφ καὶ ὁ Μαλικόρν ἰσχυρίζονται ὅτι ὁ κύριος δὲ Καρνοέλ ἐδολοφονήθη.

— Ἄ! μπά. Ὁ Ροβέρτος δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι ἔφυγεν ἀπὸ τὴν Γαλλίαν.

— Εἶσαι βέβαιος; Ὅκτω ἡμέρας μετὰ τὴν κλοπὴν, εὐρίσκετο ἀκόμη εἰς τὸ Παρίσι. Τὸν εἶδα ἐγὼ μὲ τὰ μάτια μου εἰς

ἐν ἀμάξει καὶ ἀνέβαινε τὸ μπουλθάρ Μα-
λέριμπ. Ἐπειτα ἐχάθηκε ἀμέσως. Αὐτὸ
δὲν εἶνε διόλου φυσικόν.

— Ἀπ' ἐναντίας εἶνε φυσικώτατον.
Κατ' ἀρχὰς ἐπῆγε εἰς τὴν πατρίδα του
τὴν Βρετάνην, καὶ ἀφοῦ ἔμεινε δύο, τρεῖς,
ἡμέρας ἐπανάηθεν ἐδῶ. Ὁ συνταγματάρ-
χος Βορισώφ εἶνε καλὰ πληροφορημένος.

— Δὲν ἔχω διόλου ἐμπιστοσύνην εἰς
αὐτὸν τὸν Ρώσσον. Μήπως ἔκαμες τὴν
ἀνοησίαν νὰ τὸν ἀποκτήσης φίλον;

— Ἄ! ὄχι. Τώρα τελευταίως ἔρχεται
πολὺ συχνὰ εἰς τοῦ θεοῦ σου. Τὸν συν-
ῆντησα καὶ μοῦ ὠμίλησε φυσικὰ περὶ τοῦ
ταλκιπώρου αὐτοῦ Ροβέρτου. Αὐτὰ εἶνε
ὄλα. Μὰ τί θέλεις νὰ συμπεράνης;

— Θέλω νὰ σέ 'πῶ ὅτι ὅλη αὐτὴ ἡ ὑ-
πόθεσις τῆς κλοπῆς εἶνε πολὺ ἐμπερευ-
μένη. Σοῦ διηγήθην πῶς μία πικροῦρα
γυναίκα μοῦ ἐπῆρε τὸ βραχιόλι. Κάτι τρέ-
χει ἐδῶ ἐπάνω, καὶ ἀρχίζω νὰ πιστεύω,
ὅτι τοὺς ἀληθεῖς ἐνόχους δὲν τοὺς ὑπο-
πτεύθημεν ἀκόμη.

Δὲν μάς ἤλθε παραδείγματος χάριν εἰς
τὸν νοῦν, ὅτι ὁ Γῶγος εἶνε ὁ ἔνοχος. Καὶ
νὰ 'δῆς ποῦ οἱ ὑπηρετῶν αὐτὸν ὑποπτέ-
ονται.

— Ὁ Γῶγος, ὁ προστατευόμενός σου.
Ὁ Γῶγος, τὸν ὅποιον τόσῳ θερμῶς ἐσύ-
στησες εἰς τὸν κύριον Δορζέρ;

— Δὲν δίδω τόσην πίστιν εἰς τὰς δια-
βεβαιώσεις αὐτῶν, ἀλλὰ βέβαια οἱ κλέ-
πται εἶχαν γνωστὸς ἐδῶ. Δὲν εἶνε λοι-
πὸν δυνατὸν ὁ Γῶγος, ὁ ὅποιος ἤξευρε
τὰς συνηθείας καὶ σοῦ καὶ τοῦ Μαλικὸν
νὰ ἐκρῦφθη εἰς κανὲν μέρος καὶ νὰ ἡνοιξε
τὴν προσδιωρισμένην ὥραν εἰς αὐτοὺς
τοὺς κυρίους;

— Νὰ κρουθῆ, ποῦ; Αὐτὸ τὸ δωμά-
τιον τότε ἦτο γεμάτο ἀπὸ χαρτιά, καὶ
δὲν εἰμποροῦσε κανεὶς οὔτε νὰ εἰσέλθῃ.

— Ὁ Γῶγος εἶνε λεπτός 'σὰν νυφίτσα.
Ἐπειτα δὰ καὶ δὲν τὸν κατηγορῶ. Ζητῶ
νὰ εὔρω τὴν ἀλήθειαν καὶ λυποῦμαι πολὺ
ὅτι κατεδίκασα τὸν κύριον δὲ Καρνοέλ,
χωρὶς νὰ τὸν ἀκούσω.

— Διατί νὰ ἐπανέλθωμεν εἰς αὐτὴν
τὴν θλιβεράν ἱστορίαν, εἶπεν ὁ Βινιρὸν
προφανῶς συγκεινημένος. Ἐγὼ εἶχα με-
γάλην χαρὰν ὅταν σοῦ ἀνήγγειλλον τὸν
γάμον μου, καὶ ἤλπίζα ὅτι καὶ σὺ θὰ
χαρῆς, ἀλλ' ἀπ' ἐναντίας σὺ μοῦ ὀμιλεῖς
περὶ ἀνθρώπου, ὁ ὅποιος ἦτο φίλος μου,
καὶ τὸν ὑπερήσπισα ὅσον ἦτο δυνατὸν,
ἀλλὰ καὶ τοῦ ὁποίου ἀληθῶς δὲν ἐπιθυ-
μῶ τὴν ἐπάνοδον.

— Μὲ συγχωρεῖς, ἀνέκραζεν ὁ Μάξιμος
ζωηρῶς συγκινηθεὶς ἐκ τῆς ὀμιλίας ταύ-
της. Εἶμαι βλαξ καὶ σὺ ἀξίζεις χίλιας
φορὰς περισσότερο ἀπὸ 'μέ. Στὸ διάβολο,
δὲν 'ξεύρω οὔτ' ἐγὼ πῶς ἀνακατεύομαι
γι' αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους.

— Ὅλα εἶνε καλὰ, ἀμὰ τελειοῦν καλὰ
καὶ ἐχάρηκα πολὺ ποῦ νυμφεύσαι τὴν
'Αλίκην. Καὶ τότε οἱ γάμοι;

— Μά... ὁ κύριος Δορζέρ λέγει τὰς ἀρ-
χὰς τοῦ Φεβρουαρίου.

— Ὡστε δὲν ἔχω καιρὸ νὰ χάνω, γιὰ
ν' ἀγοράσω τὸ γαμήλιον δῶρόν μου. Θὰ

εἶμαι ὁ πικρὸν καὶ ἀκόμη ἂν θέλῃς
γιὰ νὰ σοῦ ἀποδείξω πόσον χαίρω διὰ τὴν
εὐτυχίαν σου, θὰ τραγουδήσω εἰς τὸ τρα-
πέζι.

— Εὐχριστῶ, ἀπεκρίθη ὁ Βινιρὸν
σρίγγων ἐν διαχύσει τὴν χεῖρα τοῦ πι-
στοῦ φίλου του. Οὐδέποτε ἀμφέβηλα περὶ
τῆς φίλιος σου.

— Τὸ ἐλπίζω, ἀνέκραζεν ὁ Μάξιμος.
Τώρα φεύγω, καὶ σοῦ δίδω τὸν λόγον μου,
ὅτι ποτὲ δὲν θὰ σοῦ κάμω ὀμιλίαν περὶ
τοῦ Καρνοέλ.

Καὶ εἰλικρινῶς ὑπέσχετο ὁ Μάξιμος
εἰς τὸν Βινιρὸν, ὅτι ποτὲ δὲν ἤθελε τῷ
ὀμιλήσει περὶ τοῦ πρώην ἀντιπάλου του.

Λίαν ἐλαφρῶς σκεπτόμενος ὁ Μάξιμος
ἐπίστευσε πρὸς στιγμὴν εἰς τὰς παρακει-
κινδυνευμένους διαβεβαιώσεις ἐνὸς ὑπηρε-
του ἡ ἡγανάκει ὅτι ἐλύπησε τὸν καλλι-
τερον φίλον του ἀνχιμνήσκων αὐτῷ δυσά-
ρεστα πράγματα, ἀντὶ νὰ χαρῆ μετ' αὐ-
τοῦ διὰ γάμον, τὸν ὅποιον ἐκ πάσης καρ-
δίας ἐπεδοκίμαζεν.

Παρ' ὀλίγον, ἵνα ἐπανορθῶσιν τὸ ἀδίκη-
μά του, ν' ἀναβῆ εἰς τῆς ἐξαδέλφης του,
καὶ τὴν συγχαρῆ διὰ τὴν ἐκλογὴν τῆς,
πλέκων συνάμα τὸ ἐγκώμιον τοῦ Ἰουλίου
Βινιρὸν. Ἐσκέφθη ὅμως ὅτι τοῦτο κακῶς
ἐξυπηρετεῖ τὰ συμφέροντα τοῦ νέου μνη-
στοῦ.

Ἡ Ἀλίχη δὲν εἶχεν ἴσως κρατύνει ἐτι
τὴν νέαν τῆς ἀπόφασιν, καὶ θὰ ἦτο λίαν
ἀδέξιος νὰ τῇ ὀμιλήσει περὶ τοῦ ἀπόντος,
τὸν ὅποιον ἐπεθύμει νὰ λησμονήσῃ. Ἡ ἀ-
ποκηρύξις τῶν νεανίδων εἶνε ἀρετὴ, τὴν
ὅποιαν δὲν πρέπει τις νὰ θέτῃ ὑπὸ δοκι-
μασίαν καὶ φρονίμως ποιῶν ὁ Μάξιμος ἀπ-
έφευγεν ἀπὸ ἐνὸς ἡδὴ μνηὸς νὰ ὀμιλῇ
πρὸς τὴν ἐξαδέλφην του περὶ τοῦ κυρίου
δὲ Καρνοέλ. Ἄλλως τε ἔσπευδε νὰ φθάσῃ
καὶ εἰς τὴν λεωφόρον Φρεϊδλανδ. Ἡ ὥρα,
καθ' ἣν συνήθως πικροῦσάσθετο, εἶχεν ἤδη
παρέλθει καὶ ἐσκέπτετο ὅτι ἀφοῦ μέρος
τῆς πρωίας ἐθύσασεν ὑπὲρ τῶν ἐρωτικῶν
ὑποθέσεων τῶν ἄλλων, ἦτο δίκαιον νὰ
φροντίσῃ νῦν καὶ περὶ τῶν ἰδικῶν του.

Διότι ἠσθάνετο ὅτι ἡ καρδία του ἤθελε
παραδοθῆ ἂν ἐπανέβλεπε τὴν κόμησσαν,
ἄλλως τε οὐδόλως προσεπάθει ν' ἀντιστῆ
εἰς τὸ μυστηριώδες θέλημα, τὸ ὅποιον
τὸν ἔσυρε πρὸς τὴν ἰδιόρρυθμον ταύτην
γυναίκα.

Ἄθην ἐξῆλθε τοῦ μεγάρου τοῦ θεοῦ
του, ἵνα πορευθῆ εἰς ἐπίσκεψιν τοῦ ἱατροῦ
Βιλαγῶς, ὡς καθ' ἐκάστην ἔπραττε, δια-
βὰς δὲ πρὸ τοῦ θυρωρίου παρετήρησεν ὅτι
ἡ συνεδρίασις εἶχε λήξει.

Ἄθην ἐξῆλθε καὶ ὁ Μαλικὸν εἶχον φύγει,
ὁ δὲ μπάριμπα Ντουλεβάν ἐκοιμήτο παρὰ
τὴν ἐστίαν.

Ὁ Μάξιμος ἔκρινεν ἑαυτὸν ἀνόητον ὅτι
ἔδωκεν ἀκράσιν εἰς τοὺς λόγους των καὶ
ὠρκίσθη νὰ μὴ τὸν εἰπῆ ὅτι ἔσχε ποτὲ
τὴν ἀδυναμίαν νὰ τοὺς ἀκούσῃ.

Ἐσκέφθη μάλιστα ὅτι δὲν ἔπρεπε
καὶ εἰς τὸν ἱατρὸν νὰ ἐξηγήσῃ πῶς ἐξή-
γουν οἱ ὑπηρετῶν τὸ συμβῆν τοῦ Γῶγου.
Νὰ ὑποπτευθῆ τὸ γενναῖον ἐκεῖνο παιδί,
τῷ ἐφαίνετο ἀδίκον. Θὰ εἶχε δὲ μέγα ἀ-

δικον ἂν ἐπανελάμβανε τὰς φλυαρίας ὁ-
σας ἤκουσεν.

— Θὰ ἐρωτήσω μόνον τὸν κύριον Βι-
λαγῶς πῶς εἶνε ἡ ὑγεία του, ἔλεγε, καὶ
ἂν μάθω πῶς ἐσηκώθη ἀπὸ τὸ κρεβάτι,
θὰ πεταχθῶ καὶ εἰς τὴν ὁδὸν Καρδινέ. Ἡ
μάμμη του δὲν μοῦ επέτρεψε ἀκόμη νὰ τὸ
'δῶ, ἀλλὰ ἐπὶ τέλους θὰ τὸ ἐπιτρέψῃ καὶ
ὅταν ἂν μπορέσω νὰ ἤμεθα μετ' ὁν Γῶγο μ-
οναχοί, θὰ τὸν κἀνῶ νὰ μοῦ διηγηθῆ ὅ, τι
'ξεύρει. Αὐτὸ τὸ παιδί μ' ἀγαπᾷ. Ἡ ἀ-
λήθεια εἶνε ὅμως πῶς δὲν 'ξεύρω γιὰτί,
ἐπειδὴ ποτὲ μοῦ δὲν ἔκανα γι' αὐτὸ τί-
ποτε. Μοῦ τὸ ἀπέδειξεν ὅμως ὅτι μὲ ἀ-
γαπᾷ καὶ στοιχηματίζω πῶς εἰς ἐμὲ θὰ
'πῆ ὅ, τι δὲν λέγει εἰς κανένα ἄλλον.

Ἰπὸ τοιούτων καὶ ἄλλων σκέψεων κα-
τεχόμενος ἔφθασε πρὸ τῶν κιγκλίδων τοῦ
μεγάρου τῆς κυρίας Γιάλτα.

Ἡ ὑπηρεσία τῆς κομῆσσης ἐγνώριζε
πολὺ καλὰ τὸν τακτικὸν τοῦτον ἐπισκέ-
πτην καὶ τὸν ἐδέχετο κατὰ τὸν αὐτὸν
τρόπον πάντοτε.

Πελώριος θυρωρὸς τὸν ὑπεδέχετο κατὰ
τὴν εἴσοδον, ἀναγγέλλων αὐτὸν διὰ τοῦ
κωδωνίου καὶ μεταβιβάζων εἰς τὸν ἀκό-
λουθον, ὁ ὅποιος τὸν ὠδήγει εἰς τινὰ τῶν
αἰθουσῶν τοῦ ἰσογαίου.

Σχεδὸν πάραυτα ὁ ἱατρὸς ἔφθανε, συν-
διελέγετο πρὸς αὐτὸν περὶ τῆς ὑγείας τῆς
κομῆσσης καὶ τὸν συνώδευε πάλιν μέχρι
τῆς κλιμακῶς.

Ἡ συνέντευξις οὐδέποτε διήρκει πλέον
τῶν πέντε λεπτῶν, καὶ ὁ Μάξιμος, διερ-
χόμενος διὰ τῆς αὐλῆς, ὑπηρετᾶς μόνον
συνήντα.

Οὐδεὶς ἤρχετο νὰ ζητήσῃ πληροφορίας
περὶ τῆς ἀσθενοῦς, περὶ ἧς ἄπας ὁ παρι-
σινὸς κόσμος ἐνησχολεῖτο, ἀμὰ ὡς ἐφά-
νετο εἰς τὸ δάσος ἢ τὸ θέατρον, ἐν ὅλῃ
τῇ πολυτελείᾳ καὶ καλλονῇ τῆς.

Οἱ φίλοι τῆς βεβαίως ὑπέθετον ὅτι τὸ
ψυχὸς τὴν ἠνάγκασε νὰπέλθῃ αἰφνιδίως
πρὸς τὰς χώρας τῆς μεσημβρίας.

Πρώτην ταύτην φορὰν τῇ ἡμέρᾳ ἐκεῖνη
ὁ Μάξιμος ἐξεπλάγη, ἰδὼν ὅτι οὐδεμία
ἄλλη ἀμαξα ἐστάθμευεν ἐξω.

— Μόνος λοιπὸν ἐγὼ σκέπτομαι περὶ
αὐτῆς, ἐψιθύρισε παρατηρῶν τὴν ἡγεμο-
νικὴν ταύτην κατοικίαν, ἧτις ἐφαίνετο
ἔρημος ὡς ἂν εἴ ἦτο ἀκατοικητός.

Μόλις ἔστη πρὸ τῆς θύρας καὶ ὁ θυρω-
ρὸς τῷ ἡνοιξεν. Ὁ Μάξιμος παρετήρησεν
ὅτι οἱ ὑπηρετῶν ἦσαν ὀλιγώτερον τεθλιμ-
μένοι ἢ τὴν προτεραίαν.

Ἀπὸ ἐνὸς μνηὸς ἡ φυσιογνωμία ἀπάν-
των προέειδε τὴν λύπην.

Ἄναμφιβόλως οἱ ἀνθρώποι ἐκεῖνοι τὴν
ἐλάτρευον τὴν κόμησσαν καὶ ἡ ἀσθένειά
τῆς τοὺς κατελύπει. Ἡ ἀλλαγὴ δὲ τῆς
φυσιογνωμίας ἦτο καλὸν σημεῖον.

Τὸ μέγαρον ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον σιω-
πηλόν, ἐφαίνετο ἀναζωογονούμενον.

Μόλις εἰσῆλθεν ὁ Μάξιμος παρετήρησε
δύο ὑπηρετᾶς καταγινομένους νὰ καθαρί-
ζωσιν ἕνα κομπέ. Συνεπέραναν ὅτι ἡ κόμησ-
σα ἐσκέπτετο νὰ ἐξέλθῃ προσεχῶς, καὶ ἡ
ιδέα αὐτῇ τὸν ἐνέπλησε χαρᾶς.

— Ἀρκεῖ νὰ μὴν τὴν στείλῃ ὁ ἱατρὸς

Ο ΑΟΙΔΟΣ ΤΗΣ ΦΛΩΡΕΝΤΙΑΣ

ἢ τὰ Χριστούγεννα ἐν Νουριμβέργῃ.

[Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ].

Γ'

Μετὰ οὕτω ἔτη

Χριστούγεννα !! Χριστούγεννα !!! Οἱ κώδωνες τῶν ἐκκλησιῶν ἠχοῦσι, καὶ ἐξ ὄλων τῶν οἰκιῶν οἱ πιστοὶ ἐξέρχονται ἵνα μεταβῶσιν εἰς τὴν ἐκκλησίαν. Ἡ χαρὰ καὶ ἡ φαιδρότης ἐβασιλευεν εἰς τὰ πρόσωπα ὄλων, πάντες δ' ἀντήλλασσον χαιρετισμοὺς καὶ ἤρχοντο ἀλλήλοισι εἶπαι πο.Ι.Ι.Α. Ἐξ ὄλου τοῦ πλήθους οὐδεὶς ἐδέχετο πλειοτέρας εὐχάς, καὶ οὐδεὶς ἀπῆντα εἰς τόσας φιλικὰς προσήσεις, ὅσῳ γυνὴ τις μεσήλιξ, στηριζομένη ἐπὶ τοῦ βραχίονος ὠραίας νεάνιδος ὑψηλῆς καὶ εὐκάμπτου. Εἰς τὴν λάμπιν δὲ τοῦ πυρσοῦ, ὃν ἐκράτει, διεκρίνοντο οἱ λάμποντες κυανοὶ ὀφθαλμοὶ τῆς, αἱ ροδόχροαι παρειαὶ τῆς καὶ ἡ ὡς χρυσὸς στίλβουσα ξανθὴ τῆς κόμη· πάντες δὲ οἱ διαβάται νεοὶ καὶ γέροντες ἔρριπτον ἐπ' αὐτῶν βλέμματα θαυμασμοῦ. «Εἶθε ὁ Θεὸς νὰ εὐλογῇ τὴν ἀνθηρὰν αὐτὴν νεότητα», ἔλεγον χαιρετῶντες οἱ δημογέροντες καὶ οἱ ἄρχοντες. «Ὁ Θεὸς νὰ διαφυλάττῃ τὴν μητέρα καὶ τὴν θυγατέρα, διὰ τὴν ἀγαθὴν αὐτῶν καρδίαν καὶ τὰ φιλόφρονα αἰσθημάτων τῶν», ἔλεγον οἱ πτωχοὶ καὶ οἱ πάσχοντες. Αἱ νεάνιδες τὰς ἐχαίρων διὰ φιλικοῦ κινήματος τῆς κεφαλῆς, οἱ σπουδασταὶ καὶ αὐτοὶ ἀκόμη οἱ ἄρχοντες ὑπεκλίνοντο μετὰ σεβασμοῦ, ὡς εἰ εὕρισκοντο ἐνώπιον μεγάλων κυριῶν. Καὶ ὅμως ἡ τε μήτηρ καὶ ἡ θυγάτηρ ἦσαν ἀπλαῖ ἀστοί. Ἦσαν ἡ κυρία Καδούλη μετὰ τῆς θυγατρὸς τῆς Χριστίνης, ἀλλ' ὀλόκληρος ἡ πόλις τῆς Νουριμβέργης μεγάλως τὰς ὑπελήπτου διὰ τὰς πολλὰς καὶ σπανίας αὐτῶν ἀρετάς. Οἱ πάντες ἐγνώριζον, ὅτι ἡ κυρία Καδούλη, ἐν χρεῖα διατελοῦσα, μόνον τῆς μέλημα ἦτο ἡ ἀνατροπὴ τῆς θυγατρὸς τῆς, καὶ ἡ ἀπότισις τῶν χρεῶν τοῦ συζύγου τῆς.

Ἡ ἐργασία ἦν τὸ μόνον μέσον. Παρεδόθη καθ' ὀλοκληρίαν εἰς αὐτὴν, καὶ ἐν τὸς βλίγου κατέστη ἡ καλλιτέρα κεντήτρια τῆς Νουριμβέργης. Ἡ Χριστίνα, ἀναπτυχθεῖσα, ὑπερέβη τὴν μητέρα τῆς κατὰ τὴν καλαισθησίαν καὶ τὴν τέχνην, καὶ ἐν τὸς ὀλίγου κατάρθωσε διὰ τῆς ὑπομονῆς καὶ τῆς ἐργασίας νὰ ἐξοφλήσῃ πάντα τὰ χρεῖα τῶν. Ἡ θύρα τῆς οἰκίας τῶν ἦν πάντοτε ἀνοικτὴ εἰς τοὺς πτωχοὺς, εἰς οὐδὲν δὲ ἄλλο ἠσθάνετο εὐχάριστον ἢ εἰς τὸ εὐεργετεῖν. Ἡ Χριστίνα, ὁ ξανθὸς αὐτὸς ἀγγελος, ἀνέκφραστον ἠσθάνετο χαρὰν ὡς αἰεὶ εὕρισκετο ἐν μέσῳ ἀσθενῶν καὶ τραυματιῶν, ἀνακουφίζουσα τοὺς δυστυχεῖς ἐκείνους διὰ τῶν φαρμάκων, ἅτινα παρεσκεύαζεν ἡ μήτηρ τῆς.

Λοιμὸς φοβερός εἶχεν ἐνακήψει κατὰ τὸ ἔτος ἐκεῖνο ἐν Νουριμβέργῃ. Ἡ κυρία Καδούλη καὶ ἡ θυγάτηρ αὐτῆς Χριστίνα, μετ' αὐταπαρνήσεως περιποιοῦντο τοὺς ἐτοι-

μοθανάτους, ἐγκαταλελειμμένους πολλὰς εἰς τὸν συγγενῶν καὶ οἰκείων τῶν.

Ἐν τῇ πόλει ἐπιθυροῦντο, ὅτι ἡ ὠραία νεανὶς ἦτο ἀφιερωμένη εἰς τὸν Θεόν, καὶ ὅτι ἐν τὸς ὀλίγου θὰ ἐλάμβανε τὸ μοναχικὸν σχῆμα, διότι ἂν δὲν ἤθελε νὰ γείνη μοναχὴ, διατὶ τότε ἔμενεν ἀπαθὴς πρὸ τῶν τρυφερῶν βλεμμάτων, τῶν στεναγμῶν καὶ τῶν γλυκεῶν ὑποσχέσεων, τῶν πανταχόθεν περιεκυκλούντων αὐτήν; Μήπως δὲν ἐξηρτάτο ἐξ αὐτῆς νὰ γείνη πλουσία, βαρωνίς ἢ καὶ κόμησσα ἔτι; Πᾶς τις ἐγίνωσκε καλλίστα τοῦτο.

Τὸ πλῆθος ἀθρόον εἰσῆρχετο εἰς τὴν ἐκκλησίαν. Ὁ χορὸς ἔψαλλε καὶ οἱ ἱερεῖς ἐτέλουν τὴν λειτουργίαν. Ἡ κυρία Καδούλη, γονυπετὴς πλησίον τῆς Χριστίνης, ἤκουσε αὐτὴν δεομένην καὶ λέγουσαν χαμηλοφώνως: «Γλυκύτατε Ἰησοῦ, διαφυλάττε αὐτὸν καὶ ὀδήγησον πλησίον ἡμῶν, ὅπως δυνηθῶ νὰ τῷ εἶπω, ὅτι ἐτήρησα ἀπαρεγκλίτως τὴν ὑπόσχεσίν μου, τοῦ νὰ μὴ τὸν λησμονήσω ποτέ!» Εἰς τὰς τελευταίας ταύτας λέξεις ἡ μήτηρ τῆς ἐμειδίασε πικρῶς· εἶχε πεῖραν τοῦ κόσμου καὶ ἐγνώριζε καλῶς, ὅτι εὐκόλως λησμονεῖ τις εὕρισκόμενος μακράν.

Κατ' ἔτος, ὅτε ἡ Χριστίνα προητοίμαζε τὸ δεῖπνον τῶν Χριστουγέννων, ἔλεγε:

— Μῆτερ, ἐὰν ἐπανήρχετο τὴν νύκτα ταύτην! Ἄλλ' ἡ μήτηρ τῆς προσεπάθει πάντοτε νὰ τὴν πείσῃ, ὅτι ξένος ὀλίγων στιγμῶν, δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ ἐνθυμηθῇ αὐτήν. Ἡ Χριστίνα ὅμως ἐκίνει τὴν κεφαλὴν τῆς καὶ ἐπανελάμβανε: «Θὰ ἐπανέλθῃ.»

Ἡ λειτουργία ἐξηκολούθει αἴφνης, καθ' ἣν στιγμὴν ὁ ἱερεὺς ἐκράτει τὸ ἅγιον ποτήριον καὶ προὐχάρε ἵνα προσφέρῃ τὴν ἁγίαν μετάληψιν εἰς τοὺς πιστοὺς, φωνὴ ἤχηρά, ἀκουσθεῖσα ἐκ τοῦ χοροῦ, ἐτάραξε τὴν κυρίαν Καδούλην, καὶ ἐφαιδρυνε τὴν γλυκεῖαν μορφήν τῆς Χριστίνης.

— Ἐκεῖνος εἶνε! ἀνέκραξαν καὶ αἱ δύο ὁμοῦ, εἶνε ὁ θεὸς αἰοῖδος.

Τὴν φωνὴν αὐτὴν, τὴν τοσοῦτον ἠχηρὰν καὶ τόσῳ περιπαθῆ καὶ γλυκεῖαν, ὡς νὰ κατήρχετο ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, ἡ Χριστίνα τὴν ἀνεγνώρισε! ἡ καρδία τῆς ἐπαλλεν ὡς μικροῦ πτηνοῦ συλλαμβανομένου ἐν παγίδι, καὶ ὅπερ τρέμει ἐκ τοῦ φόβου καὶ σείει τὰς πτέρυγας του ἵνα ἐλευθερωθῇ.

— Ἐκεῖνος εἶνε! ἐκεῖνος εἶνε! ἐπᾶνέλαβεν ἔχουσα τὴν ἀγνὴν καρδίαν τῆς πεπληρωμένην ὑπὸ ἀγνώστου χαρᾶς.

Τὸν ἀνέμενε καὶ ἐγνώριζε καλῶς ὅτι ἡμέραν τινὰ θὰ ἐπανήρχετο· εἶχε πεποιθῆσιν εἰς αὐτόν. Διατὶ λοιπὸν ἡ ἐπᾶνος αὐτῆ, καίτοι ἀπρόοπτος, τὴν ἀνύψωσε μέχρις οὐρανοῦ; Πόσον ὠραία ἔψαλλεν! Ἐξῆμειν διὰ τῆς γλυκυτάτης καὶ οὐρανιαίας φωνῆς του πῆν γέννησιν τοῦ Θεανθρώπου ὡς ἐξῆς:

«Ἡ εἰρήνη καὶ χάρις ἐπὶ τῆς γῆς. Ἐγενήθητε πάντες οἱ ἐν τῷ σκότει μόνοντες καὶ ταῖς θλίψεσιν, οἱ πάσχοντες, οἱ πτωχοὶ καὶ οἱ μάρτυρες... μικρὸν παιδίον ἐγεννήθη ἡμῖν...»

Ὅποσον ἡ φωνὴ καθίστατο ἐπιβάλλουσα καὶ τρομερὰ, ὅταν ἔψαλλε:

εἰς τὴν Ἰταλίαν χάριν τῆς ἀναρρώσεως, ἐσκέπτετο. Μὰ τὴν πίστιν μου, ἂν ἀνεχώρει, θαρρῶ πῶς θὰ τὴν ἀκολουθοῦσα. Δὲν ἔχω πειὰ νὰ κάμω τίποτε εἰς τὸ Παρίσι, ἀφ' ὅτου ἔδωκα τὴν παραίτησίν μου ἀπὸ κλητῆρας.

Ὁ Βινιγὸρὸ θὰ στεφνωθῇ, εἶνε ἀλήθεια, ἀλλὰ ἔμπορεῖ νὰ στεφνωθῇ καλλίστα καὶ χωρὶς ἐμέ. Καὶ μάλιστα, ἂν τὸ σκεφθῇ κανεὶς καλά, μοῦ φαίνεται πῶς ἡ Ἀλίκη θὰ χαρῆ περισσότερο ἂν δὲν εἶμαι ἐκεῖ νὰ τὴν ἀκούσω ποῦ θὰ προφέρῃ τὸ ναί. Ἡ παρουσία μου θὰ τῆς ἀναμνήσῃ ἄλλα πράγματα.

Ὁ Μάξιμος δὲν ἐπερίμεινεν ἐπὶ πολὺ μόνος. Μόλις εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν καὶ ἐνεφανίσθη ὁ κύριος Βιλαγῶς. Ἐφάνετο περίφροντις ὁ ἀξιόλογος οὗτος ἱκτρός, καὶ ὁ ἀνεψιὸς τοῦ κυρίου Δορξερ ἐφοβήθη πρὸς στιγμὴν μήπως ἔχει κακὰς εἰδήσεις.

— Λοιπὸν; ἠρώτησεν ὁ Μάξιμος, ἀρκούντως ἀνήσυχος. Μήπως ἔχετε νὰ μοῦ πῆτε τίποτε δυσάρεστον;

— Ὅχι, χάρις τῷ Θεῷ, ἀπεκρίθη ὁ κ. Βιλαγῶς. Ὅσῳ περὶ ὃ χρόνος αἱ δυνάμεις ἐπὶνέρονται, καὶ δυνάμει νὰ σὰς βεβαιώσω τόρα ὅτι ἡ κόμησσα ἐσώθη.

— Μὲ καθιστᾶτε εὐτυχῇ. Κατ' ἀρχὰς σὰς εἶδα τόσον ἀπησυχολημένον, ὥστε ὑπέθεσα...

— Φυσικῶς ἰατρεύθη, ἀλλὰ δὲν εἶμαι καὶ τόσον ἀσφαλῆς δι' αὐτό.

— Θέλετε ν' πῆτε πῶς φοβεῖσθε καμμίαν ἀφροσύνην πάλιν. Ἐλπίζω, φίλτατε ἰατρέ, ὅτι θὰ ἐπιβάλετε τὴν θέλησίν σας διὰ νὰ τὴν ἐμποδίσετε.

— Βεβαιότατα· ἔξαφνα σήμερον τὸ πρῶτὸν ἡ κόμησσα ἤθελε νὰ ἐξέλθῃ μετ' ὁ ἀμάξι.

Ἄντῆστον καὶ ἐπὶ τέλους κατεπεῖσθη. Δὲν δύναμαι ὅμως νὰ τῆς ἀποδώσω καὶ τὴν ἡσυχίαν τοῦ πνεύματος. Ἡ φαντασία τῆς ἐργάζεται ἀπαύστως. Κάμνει χιλιάδας σχέδια καὶ σὰς βεβαιῶ πῶς προτιμότερον ἦτο νὰ ἔχη πυρετόν.

— Καὶ ποῦ ἀποδίδετε σεῖς αὐτὸν τὸν ἐρεθισμόν;

— Εἰς αἰτίαν τὴν ὁποίαν εἶνε ἀδύνατον νὰ μαντευστέτε καὶ τὴν ὁποίαν ἄμα σὰς εἶπω θὰ δυσκολευθῆτε νὰ με πιστεύσετε, διότι δὲν ἠξέυρετε σεῖς τὴν κόμησσαν Γιάλτα ὅπως τὴν ἔξυρω ἐγώ.

Εἶνε γυνή, ἡ ὁποία ἐνδιαφέρεται διὰ τὸ κάθε τι, ἀκόμη καὶ διὰ πράγματα, τὰ ὁποῖα δὲν ἔπρεπε νὰ προσέχη διόλου. Ἄρκει νὰ τῆς πῆ κανεὶς γιὰ μίαν ἀτυχίαν ἢ ἓνα ἀδίκημα καὶ ἡ κεφαλὴ τῆς πέρνει φωτιὰ.

Φαίνεται λοιπὸν ὅτι τῆς εἶπατε πῶς ὁ γραμματεὺς τοῦ θεοῦ σας ἠγάπα τὴν ἐξαδέλφην σας καὶ ὅτι ἐπειδὴ ἀπεβλήθη...

— Μὲ συγχωρεῖτε! δὲν τῆς εἶπα ἐγὼ αὐτὰ τὰ πράγματα. Ἡ κυρία Γιάλτα ἀπ' ἐναντίας μου τὰ εἶπε, τὴν ἡμέραν ποῦ τὴν συνώδευσα εἰς τὸ δάσος. Ἐγὼ μάλιστα εὐρέθην εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ τὰ διαψεύσω.

Ἐπεται συνέχεια.

Αἰσιμασ

«Τρέμετε, κακοί, ἡ ὥρα τῆς ἐκδικήσεως ἐσήμανεν ἄνωθεν».

Εἶτα φωνῇ ταπεινῇ καὶ λυπηρᾷ παρεκάλει εἰς μετάνοιαν ἐν ὀνόματι Ἐκείνου, ὅστις ἔρχεται πρὸς ἀπελευθέρωσιν τοῦ ἀνθρώπινου γένους.

Ἡ Χριστίνα, ἐν ἐκστάσει διατελοῦσα καὶ φερομένη ἐπὶ τῶν πτερύγων τοῦ ὑψηλοῦ ἐκείνου ὀνόματος, παρεκάλει καὶ ἔκλαιε γονυπετῆς ἀνεπὼλει τὴν παιδικὴν τῆς ἡλικίαν καὶ ἔλεγε καθ' ἑαυτὴν :

— Ἰσως ὁ ψάλλον γὰρ εἶνε ἄγγελος, οὐδέποτε ἄσμα θνητοῦ ἀνύψωσε τὴν καρδίαν μου μέχρι τοῦ Πλάστου.

Ἡ σκέψις αὕτη, ἀντὶ νὰ τὴν τέρψη ἐβύθισεν αὐτὴν εἰς φοβερὰν μελαγχολίαν. Ἡ ἄλλοτε φαιδρὰ καὶ χαρίεσσα κόρη, ἡ πάντοτε πλησίον τῆς μητρός της βαδίζουσα, χωρὶς νὰ παρατηρῇ τοὺς διαβάτας καὶ ἀκούη τοὺς κολακευτικούς λόγους τῶν, ἴστατο εἰς τὰ προπύλαια τοῦ ναοῦ καὶ ἀνήσυχα ἐπὶ τῶν ἐξερχομένων ἔρριπτε βλέμματα.

— Ἐλθέ, τέκνον μου, τῇ εἶπεν ἡ μήτηρ της, κάμνει ψῦχος.

Ἡ Χριστίνα τὴν ἠκολούθησε στενάζουσα.

Τὸ πλήθος εὐθυμον, ἐξελθὼν τῆς ἐκκλησίας, ἐπλήρου τὴν μεγάλην ὁδὸν, ἡ δὲ Χριστίνα, περιφέρουσα ἐν τῷ συνωστιζομένῳ πλήθει τὰ βλέμματά της, προσεπάθει νὰ διακρίνη τὸ ἐπανωφόριον, τὴν βοστρουχῶδη κόμην καὶ τὸν ἐρυθρὸν σκούφον τοῦ Ἰταλοῦ ἀοιδοῦ. Ἡ κυρία Καδούλη, ἐνόησασα τὴν ταραχὴν τῆς θυγατρὸς της, ἐτάχυνε τὸ βῆμα, ὡσεὶ θέλουσα νὰ ἀπομακρύνῃ αὐτὴν ἐκεῖθεν. Μετὰ βίας καὶ μόλις ἀπῆντα εἰς τοὺς χαριετισμούς· καὶ ἂν τις τῶν προυχόντων τὴν προσεκάλει μετὰ τῆς ὥρχιας δεκαεξαετιδὸς θυγατρὸς της εἰς δεῖπνον, ἀπεκρίνετο λίαν ἀφρηνημένη καὶ χωρὶς νὰ στραφῇ :

— Εὐχαριστῶ, εἶνε ἀνάγκη νὰ ἐπιστρέψωμεν εἰς τὴν οἰκίαν μας.

Ἡ Χριστίνα, πάντοτε προσέχουσα εἰς τὸ πλήθος, διέκρινε νεαρὸν κύριον, περιτετυλιγμένον ἐντὸς πλούσιου ἐπανωφορίου καὶ κομψότατα ἐνδεδυμένον. Ὁ νέος οὗτος ἐφαίνετο ὅτι τὰς παρηκολούθει τὸ τοιοῦτον, ὅπως ἀσύνηθες εἰς τὴν νέαν, οὐδένα, ὡς ἐκ τῆς νυκτὸς ἐκείνης, τῇ προὔξενησε φόβον, ἀλλ' ἀκουσίως ἡ καρδία της ἐπάλλε σφοδρῶς.

Αἱ δύο γυναῖκες — ἡ μήτηρ μετὰ τῆς θυγατρὸς — ἔφθασαν πρὸ τῆς θύρας τῶν καὶ ἐσταμάτησαν ἵνα ἀνοιξῶσιν αὐτὴν, ὅτε εἰς ἀπόστασιν τριῶν βημάτων ὁ νεαρὸς κύριος τὰς ἐπρόφθασε καὶ ὑποκλιθεὶς μετὰ σεβασμοῦ ἐνώπιον αὐτῶν εἶπεν :

— Εὐτυχὴ καὶ χαρμόσυνα Χριστοῦγεννα, Κυρία Καδούλη, ἐπίσης, δεσποινὶς Χριστίνα! Θέλετε καὶ πάλιν κατὰ ταύτην τὴν νύκτα νὰ δεχθῆτε εἰς τὴν οἰκίαν σας τὸν ὄρφανὸν ἀοιδόν;

— ὦ μήτηρ! ἀνεκράξεν ἡ Χριστίνα, ἐγνώριζον καλῶς ὅτι θὰ ἐπανήρχετο.

Ἡ κυρία Καδούλη ἀπεκρίθη :

— Καλῶς ἦλθες ὡς καὶ ἄλλοτε.

Ἐν τούτοις τὸν ἐδέχθη σχεδὸν βεβια-

σμένως, δὲν εἶχε δὲ ποσῶς λησιμονήσει καὶ τὴν ἄλλοτε καλωσύνην του, οὔτε τὸ πλήρες βαλάντιόν του, ὅπερ τῇ εἶχεν ἀφήσει πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς του, καὶ τὸ ὅποσον συνέτεινε τὰ μέγιστα πρὸς ἐξοικονομήσιν πολλῶν ἀναγκῶν της. Νὰ μὴ τὸν ἐδέχετο θὰ ἦτο ἀχαριστία, καὶ ἀφοῦ μάλιστα ἐφαίνετο ἀπαιτῶν σχεδὸν νὰ τῷ ἀνοιξῇ τὴν θύραν τῆς οἰκίας της.

Εἰσῆλθον λοιπὸν καὶ οἱ τρεῖς ὁμοῦ, ἡ δὲ Χριστίνα λαβοῦσα τὸν φανὸν ἀνῆλθε τὴν κλίμακα πετώσα ὡς πτηνόν, ἵνα ἀνάψῃ τὰ κηροπήγια καὶ διαχύσῃ τὴν εὐθυμίαν εἰς τὸ δεῖπνον τῶν Χριστουγέννων. Ὁ Μάζο μειδιῶν καὶ συγκινημένος τὴν ἠκολούθει ἐντὸς τῆς αἰθούσης ἐκείνης, ἐνθα εἶχεν εἰσέλθει νύκτα τινα ἀτυχῆς περιπλανώμενος ὄρφανός, καὶ ἐνθα ἡ τύχη ἐλθοῦσα τὸν παρέλαβεν ἀπὸ τῆς χειρὸς.

Ἡ αἶθουσα δὲν ἦτο ποσῶς μεταβεβλημένη ἀνεγνώρισε τὸ πεπαλαιωμένον ὀγκῶδες κιβώτιον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἄλλοτε εἶχε τοποθετήσῃ τὸ μανδολίνον καὶ τὸ ἐπανωφόριόν του.

Ἡ χήρα ἔσπευσε ν' ἀνοιξῇ τὰ ἐρμάρια της ἵνα προσθέσῃ εἰς τὸ παρατιθέμενον δεῖπνον γλυκίσματα, ἐκ διαφόρων καρπῶν κρυσταλλωμένων καὶ εὐδῶν, τὰ ὁποῖα ἡ θυγάτηρ της προπαρασκευάζεε κατὰ τὰς ὥρας τῆς ἀναπαύσεώς της διὰ τοὺς πάσχοντας, οὓς ἐπεσκέπτετο καὶ περιέβαλλεν.

Ὁ Μάζο ἀφῆρεσε τὸν μανδύαν του, καὶ ἡ κυρία Καδούλη ἐξεπλάγη ἰδοῦσα πόσον ὠραῖον ἱππότην ἀπὸ εὐλύγιστον νεανίαν τὸν κατέστησαν τὰ ὀκτῶ ταῦτα ἔτη. Ἐκείνος παρετήρει τὴν Χριστίαν τὸσον εὐμορφον ὑπὸ τὴν μακρὰν κυανῆν ἐσθῆτά της, ἥτις διέγραφε τὸ χαρῖεν ἀνάστημα της καὶ τῇ εἶπε, ὅταν ἐκείνη ἔκλινε πρὸς αὐτὸν ἵνα τῷ πληρῶσῃ τὸ κύπελλον του :

— Δύναται τις νὰ σὲ ἐλάβῃ δι' ἀγγελον.

Ἡ Χριστίνα ἐμειδίασε καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ της ἀπήστραψαν ἐκ χαρᾶς.

Ὁ Μάζο διηγήθη εἰς αὐτὰς τὴν περιπετειώδη ἱστορίαν του. Ὁ γέρον Κρησφίνγγελ τὸν ἐνέδιδε καὶ τὸν ἐδίδασκε, τὸ παιδίον δὲ ἦτο ἀφωσιωμένον εἰς αὐτὸν ὡς εἰς πατέρα. Νῦν ὁμως εἶχεν ἀποθάνει, ὁ δὲ Μάζο διέτρεχε τὸν κόσμον ἄδων, ἵνα κερδίσῃ τὸν ἄρτον του ὡς ἄλλοτε, ἀλλὰ μετὰ τὴν διαφορὰν, ὅτι νῦν ἐταξείδευεν ὑπὸ τὴν ἰδιότητα μεγάλου κυρίου, διότι οἱ βασιλεῖς καὶ οἱ πρίγκιπες, ὡς εἶχε προείπει ἄλλοτε ὁ διδάσκαλός του, τὸν προσεκάλλον ἵνα ψάλλῃ εἰς τὰς αὐλὰς των.

Ἦτο πλούσιος. . . ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο νὰ εἶνε εὐτυχῆς, διότι ἦτο μόνος.

— Κυρία Καδούλη, λέγει ἐπὶ τέλους, σεῖς, ἥτις μοι ἐδώκατε φίλημα μητρός, θέλετε νὰ με ὀνομάσετε υἱόν σας; Μοὶ ἐπιτρέπετε δὲ νὰ ἐρωτήσω τὴν δεσποινίδα Χριστίαν, ἂν ἐνθυμῆτε τὴν ὑπόσχεσίν της;

— Ἐνθυμοῦμαι! ἐψιθύρισεν ἡ Χριστίνα, ἐνῶ μειδιάμα τῆς μητρός ἐνεθάρρυνε τὸν Μάζο.

— Μοὶ ὑπεσχέθητε, ἐπανέλαβεν, ὅτι θὰ μὲ ἐνθυμῆσθε καὶ θὰ μὲ ἀγαπᾶτε ἐφ' ὅρου ζωῆς. Ἐγὼ πάντοτε σὲ ἐνθυμοῦμαι καὶ σὲ ἀγαπῶ, Χριστίνα, ὠραῖέ μου ἀγγελε, θέλεις νὰ γίνῃς σύζυγός μου;

— Συγκατατίθεσαι; τῇ εἶπεν ἡ μήτηρ της ἐναγκαλισθεῖσα αὐτὴν.

— Μῆτερ, ἐπανῆλθεν, ἀπεκρίθη ἡ Χριστίνα ἐγειρούσα πρὸς τὴν μητέρα της τοὺς ἀκτινοβολοῦντας ὀφθαλμούς της.

Ὁ Μάζο ἔλαβε τὴν χεῖρά της καὶ ἔθεσεν εἰς τὸν δάκτυλόν της ὠραῖον χρυσοῦν δακτύλιον, κεκοσμημένον διὰ πολυτίμων λίθων.

— Βασιλίσσά τις μοὶ τὸν ἔδωκεν, εἶπε, καὶ τὸν ἐφύλαξα διὰ νὰ κοσμήσω σὲ, γλυκεῖα καὶ συμπαθῆς μου φίλη, ἥτις πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου εἶσαι ἀνωτέρα πασῶν τῶν ἐπὶ γῆς βασιλισσῶν!...

* *

Οὐδέποτε ἄλλοτε ἡ Νουριμβέργη εἶδεν ὠραιότερον γάμον τοῦ τῆς γλυκεῖας Χριστίνης Δάσση, μετὰ τοῦ Μάζο Ναπόνι, τοῦ ὠραίου Φλωρεντινοῦ ἀοιδοῦ.

22 Δεκεμβρίου 1887.

ΣΟΦΙΑ Σ. ΔΟΥΚΑ

ΤΕΛΟΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ ΕΓΓΡΑΦΟΝΤΑΙ

εἰς τὰ *Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα*, κατὰ πᾶσαν ἐποχὴν, ὑπολογιζομένης τῆς ἐτησίας συνδρομῆς εἰς 104 φύλλα.

Ἐν τῷ γραφεῖῳ ἡμῶν πωλοῦνται διάφορα

ΝΕΩΤΑΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Ἑλληνικὰ καὶ Γαλλικὰ.

Τόμοι «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» τῶν ἐτῶν Α', Β' καὶ Γ' δεδεμένοι στερεώτατα καὶ κομψότατα πωλοῦνται ἐν τῷ γραφεῖῳ ἡμῶν.

Ἐπίσης φύλλα τῶν *Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων* τοῦ Α' καὶ Β' τόμου πρὸς λεπτά 20 ἕκαστον, καὶ τοῦ Γ' πρὸς λεπτά 10.

Τὰ ἐσχάτως ἐκδοθέντα δύο τεύχη τοῦ

ΕΓΧΕΙΡΙΔΙΟΥ ΙΑΤΡΟΔΙΚΑΣΤΙΚΗΣ

τοῦ **A. Lutaud**

προποποιηθέντος συμφώνως τῇ Ἑλλην. Νομοθεσίᾳ ὑπὸ τοῦ ἐν τῷ Ἑθν. Πανεπιστημίῳ ἡγηγητοῦ τῆς Ἱατροδικαστικῆς κ. *A. Δ. Καλλιβακᾶ*, πωλοῦνται ἐν τῷ γραφεῖῳ ἡμῶν ἀντὶ **λεπτῶν 80** ἕκαστον, ταῖς ἐπαρχίαις δὲ καὶ τῷ ἐξωτερικῷ ἀποστέλλονται **ἀντὶ λ. 60**.

ΕΞΕΔΟΘΗ

ΤΟΥ ΗΜΕΤΕΡΟΥ ΣΥΝΕΡΓΑΤΟΥ ΑΙΣΩΠΙΟΥ

ΕΡΩΣ ΚΑΙ Σ^Α

ΤΟΜΟΣ ΚΟΜΨΟΣ ΚΑΙ ΚΑΛΟΤΕΧΝΙΚΟΣ ΜΕ ΒΕΩΦΥΛΛΟΝ

ΓΡΑΦΕΝ ΥΠΟ ΤΟΥ Κ.

ΘΕΜΟΥ ΑΝΝΙΝΟΥ

Τιμᾶται ἐν Ἀθῆναις μίαις Δραχμῆς, ἐν δὲ ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ 1,20.

ΕΞΕΔΟΘΗ ΚΑΙ ΠΩΛΕΙΤΑΙ

ΕΝ Τῷ ΓΡΑΦΕῖῳ ΗΜΩΝ

ΤΟ ΒΥΖΑΝΤΙΝΟΝ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

ΤΟΥ 1888

ΣΥΛΛΟΓΗ πλουσία στοιχείων καὶ κοσμημάτων διὰ

ΜΕΓΑΛΑ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΑ

ἐκομισθῆ ἔσχατως εἰς τὸ τυπογραφεῖον **νῆς**, ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 9.

ΩΡΑΙΟΣ ΧΑΡΤΗΣ ΧΡΩΜΑΤΙΣΤΟΣ δι' ἐξώφυλλα κλ. πωλεῖται ἐν τῷ γραφεῖῳ τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων».

ΜΕΛΑΝΗ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΗ ΑΓΓΛΙΚΗ εἰς τενεκίδες ἐκ μίαις ὀκτῶ καὶ 70 δραμιῶν πωλεῖται ἀντὶ **δρ. 4, 25**, ἐν τῷ γραφεῖῳ τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων».